

[Yunjae Fanfic] Hoàng Thượng, Thỉnh Tự Trọng

Contents

[Yunjae Fanfic] Hoàng Thượng, Thỉnh Tự Trọng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32

[Yunjae Fanfic] Hoàng Thượng, Thỉnh Tự Trọng

Giới thiệu

Thể loại: ẩm áp, ngọt, Sủng ái hệ liệt. Tự công tự thụ: Jung Yunho – Kim Jaejoong Từ trong Phong Đức điện một giọng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yunjae-fanfic-hoang-thuong-thinh-tu-trong>

1. Chương 1

“Hoàng huynh... Yunnies thật đáng ghét!” Giọng nói thanh thoát như ngọc rơi trên khay truyền vào trong Phong Đức điện, một bóng người mặc bộ trang phục trắng vôi vàng tiến vào trong điện.

“Yunnies lại bắt nạt người sao?” Thái thượng hoàng Thiên Túc Đế triều Đại Nguyên Jung Jae Myung đang đánh cờ với Thừa tướng đương triều Triệu Trình, thấy cậu đến liền dịch sang nhường một chỗ trên đế tọa, để cho người tới ngồi xuống cạnh mình. Người tới cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Thiên Túc Đế. Khắp thiên hạ, người có can đảm làm như vậy chỉ có một người, mà ngay cả đương kim hoàng thượng Jung Yunho cũng không dám như vậy — Người tới chính là đệ đệ ruột của Thiên Túc Đế, con trai của tiên hoàng, người con nhỏ nhất, Cửu Nhuận Vương — Kim Jaejoong.

Tiên hoàng cực kì yêu thương người con trai này, không nói đến vì Hoàng hậu tình cảm mặn nồng cả đời, hiện tại đã là Thái Hoàng Thái Hậu, càng vì cậu là Thái Hoàng Thái Hậu sinh hạ, bởi vậy trước khi lâm trung còn yêu cầu Thiên Túc Đế khi đó còn là Thái tử thê, một ngày ông còn sống, không được để Kim Jaejoong chịu tổn thương gì. Bởi vì sợ Kim Jaejoong bị cuốn vào tranh giành ngôi vị hoàng đế, còn cố ý ban ân sủng họ theo Hoàng Hậu lúc ấy, giờ là Thái Hoàng Thái Hậu, từ “Jung Jaejoong” thành “Kim Jaejoong”.

Đương nhiên, Thiên Túc Đế cũng rất yêu thích đệ đệ cùng mẹ này, tuy rằng cậu chỉ lớn hơn mười một ngày so với Jung Yunho, con ông, cũng có lẽ ông đã coi Kim Jaejoong là con mình mà nuôi dạy, bởi vậy cũng hết

sức chiều chuộng.

Một thiếu niên khí thế đi theo vào, Triệu Trình ở một bên lập tức bái kiến: “Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Nhượng Vương gia.”

Thiếu niên kia nâng lão Thừa tướng dậy: “Lão thừa tướng không cần đa lễ.” Sao đó quỳ gối phải hành lễ với Thiên Túc Đế: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Thiếu niên có mày rồng thanh tú, đôi mắt dài nhỏ mà khí phách, tràn ngập uy nghiêm của bậc đế vương, mũi cao thẳng, đai lưng ngọc họa tiết rồng quấn quanh eo, đây chính là con trai trưởng của Thiên Túc đế, đương kim hoàng thượng Jung Yunho.

Thiên túc đế cũng không để ý tới hắn, chỉ nghiêng đầu nhìn Kim Jaejoong mà ân cần hỏi thăm: “Yunnie bắt nạt người như thế nào? Nói cho hoàng huynh nghe, hoàng huynh làm chủ cho người.”

“Yunnie lại chọc ghẹo ta!” Kim Jaejoong thở phì phì mách Thiên Túc Đế, hai mắt thỉnh thoảng lại hướng tới Jung Yunho vẫn đang quỳ, “Vừa rồi ở ở học đường, Thái phó bảo ta học thuộc “Nghị lễ”, ta đang học yên lành, hắn lại đổi thành “Lễ kí” lúc ta không để ý, sau đó, ta, ta liền... Bị Thái phó mắng rồi, người nói hắn có xấu không!” Chu miệng, trừng hai mắt, thể hiện rõ sự bất mãn.

Thiên Túc Đế cười ha ha, nói với Jung Yunho đang quỳ: “Đứng lên đi, về sau đừng làm phiền hoàng thúc phụ đọc sách.” Thiên Túc Đế từ nhỏ đã để Jung Yunho gọi Kim Jaejoong là “Hoàng thúc phụ”, không phải “Hoàng thúc”, đây là một sự tôn kính vô cùng lớn.

(Phụ: dùng sau tên người đàn ông tỏ ý tôn kính)

Khóe miệng Jung Yunho lộ ra nụ cười như có như không, nhìn Kim Jaejoong ngồi ở trên, đứng dậy.

“Hoàng huynh có mút hoa quả ở đây, người cầm ăn đi, coi như hoàng huynh chịu tội thay cho Jung Yunho.” Thiên Túc Đế đưa hết mút hoa quả trên bàn cho Kim Jaejoong, đối với một thiếu niên mười sáu tuổi mà nói, hắn biết một bàn mút hoa quả là điều vô cùng hấp dẫn với cậu.

Quả nhiên, Kim Jaejoong hai tay cầm lấy, dứt một miếng vào miệng: “Hoàng huynh hiểu rõ ta nhất. Yunho xấu nhất...”

“Ha ha...” Thiên Túc Đế tựa hồ rất hài lòng với tán thưởng của Kim Jaejoong, nói với Jung Yunho: “Yunho, phạt người công Hoàng thúc phụ của mình!” Ý bảo ta cùng Thừa tướng đang khó phân thắng bại, người mau đưa Jaejoong đi...

Jung Yunho cũng rất biết ý, dang hai tay trêu đùa Kim Jaejoong: “Hoàng thúc phụ, lại đây để Yunnie công người.”

Kim Jaejoong đã nguôi giận rồi, bưng lấy mút đứng dậy, miệng khẽ cong lên: “Cái này còn tạm chấp nhận...”

Thấy Kim Jaejoong đứng dậy, Jung Yunho cũng phối hợp ngồi xổm xuống, vì vậy Kim Jaejoong rất không khách khí nằm lên lưng, trong miệng còn ồn ào nói: “Hoàng huynh, hẹn gặp lại, thần đệ cáo lui...”

Thiên Túc Đế bất đắc dĩ và chiều chuộng cười cười, có thể dùng cách này mà “Cáo lui” cũng chỉ mình Kim Jaejoong.

Jung Yunho công Kim Jaejoong trên lưng ra khỏi Phòng Túc Điện, ôn nhu hỏi: “Kế tiếp muốn đi chỗ nào? Hoàng thúc phụ tôn kính của ta...”

“Ta muốn đi thả diều.” Kim Jaejoong ăn mút, thuận tay còn bẻ mút thành hai miếng, một nửa đưa vào miệng Jung Yunho, sợ hắn không đáp ứng, lại dùng giọng điệu bề trên cường điệu một lần: “Yunnie, hoàng thúc phụ muốn thả diều.”

“Được, Yunnie đi cùng người.” Jung Yunho ăn mút Kim Jaejoong đưa, độ cong ở khóe miệng càng tăng, hai tay không an phận sờ đùi Kim Jaejoong.

“Yunnie, đừng nhúc nhích.” Kim Jaejoong vươn tay ngăn cản cái tay kia, sau đó tựa đầu vào cổ Yunho, “Điều ta tự mình chọn được không? Người lần nào cũng đưa ta con bướm, lần này ta muốn con rết.”

“Được, chỉ cần người có thể tự thả.” Jung Yunho thật không biết Kim Jaejoong là vô tình hay cố ý, sợi tóc rũ xuống cổ hắn, hô hấp ấm áp cũng thỉnh thoảng đánh vào tai hắn, khiến hắn cả người khô nóng.

“Đi thả điều thôi! Yunnie đi thả điều với ta rồi!” Giọng nói của Kim Jaejoong vang vọng toàn bộ Ngự Hoa Viên.

Hai người tới Nghi Cục quản lý điều trong nội cung, Kim Jaejoong mở miệng nói: “Ta muốn con rết!”

Thái giám này mới tới, chưa thấy Jung Yunho cũng chưa từng thấy Kim Jaejoong, nhìn Kim Jaejoong đến ngây người.

Cậu lúc này mặc trang phục có thêu đồ án măng xà màu vàng nhạt cùng áo khoác trắng, dắt ngọc lưu ly xanh biếc làm từ tơ lụa thượng hạng, hoa bào màu hồng nhạt bên trong còn có thể thoáng thấy đóa hồng được thêu cẩn thận, bên hông dùng một đai lưng màu vàng kim óng ánh trang trí bằng hàng chữ đỏ thắt lại, trên tay trắng nõn như đóa sen đeo chiếc vòng trừ tà bằng bạc khảm hồng bảo thạch, tóc đen dài đến eo chỉ dùng một sợi dây đỏ buộc lại, đôi mắt loan phượng to tròn, đẹp mà không hề yếu mị, mũi thẳng, má đỏ tươi, làn da trắng nõn mịn màng giống hệt tiên nhân.

Hai người lúc đi không thích có người đi theo, cho nên lúc này chỉ có một thị vệ tận trung theo sát, Kim Jaejoong gặp chuyện như vậy, đưa tay dùng ống tay áo che một nửa gương mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn mà giảo hoạt. Cậu từ trước tới nay không thích người xa lạ dùng ánh mắt này nhìn mình, mà nguyên nhân chính cậu không thích, lại là vì Jung Yunho không thích.

Jung Yunho thấy vậy càng giận dữ: “Làm càn, gặp trẫm vì sao không quỳ! Tục tũ nhìn Nhuận Vương gia, người phải chịu tội gì!!”

Tiểu thái giám nghe tự xưng “Trẫm” lập tức hiểu ra người đến là ai, lập tức mềm nhũn ra quỳ dập đầu: “Nô tài tội đáng chết vạn lần, nô tài tội đáng chết vạn lần!” Tiếng đầu chạm đất rung động, chỉ vài cái đã thấy chất lỏng đỏ thấm rồi.

Xa xa, Vệ Tẩn Trung nghe thấy biết không ổn, Hoàng Thượng nổi giận trước mặt Kim Jaejoong, nguyên nhân chỉ có một, chính là có người nhìn cái không nên nhìn, đụng phải cái không nên đụng. Hắn lập tức tới giải vây: “Cái gì vậy! Kinh động thánh giá, người chết vạn lần cũng chưa đủ!” Sau đó hắn cầu xin Jung Yunho: “Hoàng Thượng, cầu nô tài này mới đến, dọa Nhuận Vương gia, nô tài đưa hắn đến Dịch Đình!”

“Hừ!” Jung Yunho phát phát ống tay áo, kéo Kim Jaejoong vào trong ngực của mình, rõ ràng đang nói cậu thuộc quyền sở hữu của mình, các người ai cũng đừng có mơ tưởng!

Kim Jaejoong nhìn sắc mặt Jung Yunho, cẩn thận giật tay áo Jung Yunho, ngập ngừng nói: “Yunnie... Không thú vị... Ta không muốn thả điều nữa... Chúng ta trở về đi!”

Jung Yunho cũng biết Kim Jaejoong không thích nhìn hắn phát giận, liền mềm mại nói: “Được, chúng ta trở về.” Sau đó hắn để lại một câu: “Vệ Tẩn Trung, người biết nên làm như thế nào.” Dứt lời liền kéo Kim Jaejoong rời đi.

Vệ Tẩn Trung nhìn hai người rời đi, dùng tay lau mồ hôi, thanh giọng nói: “Người tới, dẫn hắn đến Dịch Đình khổ sai, trọn đời không được xuất cung.”

Kim Jaejoong là bảo bối trong cung, người nếu có thiện ý tán thưởng cậu, ngắm nhìn cậu, chuyện đó sẽ không sao, người nếu ngại cuộc sống quá an nhàn, dùng ánh mắt si mê lại hèn mọn dõi theo cậu, hay nói năng lỗ mãng, kết quả của người tuyệt đối chỉ có một, chính là sống không bằng chết.

2. Chương 2

“Jaejoong, dậy đi.” Hoàng đế nhấc nài gọi người trên giường dậy. Hai người bọn họ lúc không có ai bên cạnh thường gọi thẳng tên, vì dù sao cả hai từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thân phận các thứ trong mắt hai người chỉ là xưng hô.

“Uhm...” Hừ một tiếng rồi không phản ứng lại.

“Jaejoong, rời giường.” Vẫn kiên nhẫn như cũ.

“Không muốn...” Cuối cùng cũng có chút phản ứng, nhưng chỉ là nghiêng mình một cái rồi lại ngủ.

“Jaejoong thôi!!” Hoàng đế trở mặt rồi, dù sao cũng đã đến giờ Ty, tên nhóc này vẫn còn chưa ăn sáng. “Mau dậy đi!”

“Ồ ô...” Kim Jaejoong bị hấn đánh thức, híp mắt nhìn hấn: “Khen Jaejoong ngoan thì mới dậy!”

Jung Yunho dở khóc dở cười, chỉ là theo thói quen vuốt lông Jaejoong: “Jaejoong ngoan, mau đứng dậy đi, Yunho đã tảo triều xong rồi đây này.”

“Ồ!” Kim Jaejoong lúc này mới ngồi dậy nhào vào trong ngực Jung Yunho, híp mắt làm nũng nói: “Yunnies, mặc quần áo giúp ta!”

“Được, được, Yunnies giúp hoàng thúc phụ mặc quần áo.” Jung Yunho ôm ôn hươu nhuyển ngọc trong ngực, sao có thể ngồi yên mà lòng không loạn, lúc này liền lại gần hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Jaejoong.

Kim Jaejoong bị hấn dọa, đỏ mặt nói: “Hoàng thượng, thỉnh tự trọng!” Nói thì nói như thế, chỉ là ngữ khí mềm mại tựa như đang hờn dỗi.

Jung Yunho cười bất đắc dĩ lắc đầu, mẫu hậu hấn là người quy củ, nhìn hai người bọn họ không tôn trọng phép tắc bình thường như vậy, mấy lần nói với hấn, “Hoàng thượng, thỉnh tự trọng” hoặc là nói với Kim Jaejoong “Hoàng đệ, thỉnh tự trọng”. Kim Jaejoong nghe nhiều, cũng ghi trong lòng, lại không hiểu nó có nghĩa gì, chỉ coi như đó là một câu để ngăn người khác lại. Chẳng hạn lúc hấn cù cậu, Kim Jaejoong cười đến chảy nước mắt thì sẽ kêu lên “Hoàng thượng, thỉnh tự trọng.” Rồi chẳng hạn lúc hấn buộc cậu ăn thứ không thích, cậu cũng sẽ rất “Hợp thời” mà nói “Hoàng thượng, thỉnh tự trọng”... Đối với việc này, Jung Yunho cũng đành chịu, để nguyên cho cậu dùng.

Jung Yunho nhìn cậu thẹn thùng như vậy, tâm tình rất tốt, kéo tay Jaejoong đến bên miệng hôn rồi lại hôn: “Hoàng thúc phụ... Người có biết không, tay của người ngọt ngào như vị mít quả vậy... Lúc nào ta mới có thể nuốt cả người lẫn tay người đây?”

Kim Jaejoong nghe vậy, sợ tới mức vội vàng rút tay lại, đôi mắt hoảng sợ nhìn Jung Yunho: “Hoàng thúc phụ không thể ăn, Yunnies đừng ăn Hoàng thúc phụ...”

Jung Yunho cười ha ha, ôm Kim Jaejoong từ trên giường xuống, “Không ăn người nữa, rửa mặt đi, chúng ta đi gặp Hoàng tổ mẫu.”

Kim Jaejoong nghe nói đi gặp mẫu thân của mình, lập tức cao hứng trở lại, ôm cổ Jung Yunho kêu, “Mẫu hậu lại chuẩn bị món ngon cho Jae Jae đúng không? Jae Jae thích mẫu hậu nhất!”

Jung Yunho bất đắc dĩ lắc đầu, Kim Jaejoong Hoàng tổ mẫu cũng yêu, phụ hoàng hấn cũng yêu, cái gì thích cũng yêu, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ nói yêu hấn. Hấn từ nhỏ cũng rất bài xích quan hệ huyết thống của mình và Kim Jaejoong, lại không thể tránh được, hơn nữa Kim Jaejoong được bảo hộ thật sự quá tốt, căn bản không hiểu tình yêu nam nữ, hấn cũng không dám xóa bỏ điều đó.

Hai người chuẩn bị xong liền đến Phong Trữ cung, Kim Jaejoong vội vàng chạy vào, miệng gọi “Mẫu hậu”, nhìn như thể vài năm không gặp, nhưng thực tế mới là hai ngày —— Kim Jaejoong vẫn luôn ngủ trong tầm cung Phong Tự cung của Jung Yunho, mọi việc làm cũng nằm trong tầm kiểm soát của Jung Yunho.

Sau đó nhìn thấy Hoàng thái hậu Kim thị búi tóc như ý, đầu cài trâm ngọc màu xanh lá đang kéo Jaejoong vào trong ngực, yêu thương lau mồ hôi trên trán cậu, dịu dàng oán trách, “Chạy vội vã như vậy làm gì, mẫu hậu sẽ không chạy mất đâu.”

Kim Jaejoong cười hì hì.

Sau đó Jung Yunho vào liền thực hiện rất nhiều quy củ, thấy Kim thị liền hành lễ bái kiến: “Tôn nhi bái kiến Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu vạn thọ vô cương.”

Kim thị cũng dịu dàng gọi hấn: “Làm mấy cái nghi thức xã giao làm gì, ai gia vẫn luôn ngóng trông các người tới, trò chuyện với ai gia, không cần phải quỳ hành lễ gì cả!”

“Tạ ơn Hoàng tổ mẫu.” Jung Yunho đứng dậy, sau đó trực tiếp đi qua chuẩn bị nệm êm đặt trên chiếc ghế đối diện Kim thị cho Kim Jaejoong còn mình thì tùy tiện quỳ gối trên một cái đệm cỏ, Đại Nguyên có tập

tục, gặp tổ mẫu và trưởng bối khác thì phải giống cổ nhân quỳ gối trên đệm cói, dùng tư thế này bày tỏ sự tôn kính với trưởng bối cùng tôn trọng với điều trưởng bối dạy bảo.

Kim Jaejoong mỗi lần đều nhìn không được Jung Yunho quỳ gối, đều trả lại nệm êm của mình cho Jung Yunho, lần này cũng không ngoại lệ, kín đáo đưa nệm cho Jung Yunho: “Yunnie dùng đi, Hoàng thúc phụ ngồi trên ghế rồi.”

Jung Yunho cũng theo thường lệ từ chối: “Hoàng tổ mẫu không cho phép, Yunnie phải quỳ gối.”

Kim thị thấy hai người như vậy, nở nụ cười: “Được rồi, Jae Jae, để cho Yunho quỳ đi! Quỳ hướng về con cũng tốt, hẳn đời này thiếu nợ con nhiều lắm!” Quan hệ của hai người, bà trong lòng biết rõ, tâm tư của Jung Yunho, bà càng thấy rõ ràng, nhưng một người là tiểu nhi tử mà bà vô cùng yêu quý, một người lại là tôn tử ruột thịt bà thương yêu nhất cũng xuất sắc nhất, dù sao bát nước cũng đều xuất phát từ bình mà ra, cho nên bà là người không phản đối việc này nhất trong nội cung.

Kim Jaejoong nhìn Kim thị đang liếc mình, lúc này mới bỏ ý định, nghiêm chỉnh ngồi xuống ghế.

“Jae Jae, cũng sắp đến giờ dùng ngọc thiện rồi, các người cùng ai gia dùng ngọc thiện, được không?” Kim thị cười dịu dàng hỏi.

“Được.” Kim Jaejoong gật gật đầu, “Món ở chỗ mẫu hậu là ngon nhất!” Sau đó cậu nghiêng đầu hỏi Jung Yunho quỳ dưới đất: “Yunnie, người bận việc gì không?”

Jung Yunho đã biết rõ cậu sẽ hỏi như thế, sùng nịch lắc đầu nói: “Không vội, trầm cũng cùng Hoàng tổ mẫu dùng ngọc thiện a.”

“Vậy là tốt rồi.” Kim Jaejoong không bao giờ chịu ngồi yên, ngồi được một lát liền chạy tới bên người Kim thị cầm hoa quả ăn hết.

Jung Yunho vừa muốn tiến lên giúp thì Trình Giảo Kim xuất hiện: Một thiếu niên mặc triều phục màu xanh ngọc, trước ngực và sau lưng thêu hành long ngũ trảo bước nhanh tới, cầm lấy quả nho trong tay Kim Jaejoong nhét vào miệng mình, sau còn tán dương: “Hương vị thật ngon, ánh mắt của Hoàng tổ mẫu thật tuyệt!”

Kim thị bật cười một tiếng, nói: “Mẫu thân của người quả thật là gả con gái ra ngoài như đổ bát nước đi, người lại có thời gian đến thăm ai gia, ai gia rất vui vẻ!”

Người tới chợt quỳ xuống hành lễ: “Thần tham kiến Hoàng thượng vạn tuế, Thái Hoàng Thái Hậu thiên tuế, Cửu Nhuận Vương thiên tuế.”

Jung Yunho mắt không thèm chớp, chỉ lạnh lùng nói: “Đứng lên đi, Hoàng tổ mẫu cũng cho phép, trầm làm sao dám để người hành lễ.”

Kim Jaejoong lại rất vui vẻ, tiến lên quần quít người kia nói: “Changmin Changmin, việc lần trước Hoàng thúc bảo người sao rồi? Làm đến đâu rồi?”

Người tới chính là Shim Changmin, con trai của Huệ Dương trưởng công chúa, là biểu đệ của Jung Yunho, cháu ngoại của Kim Jaejoong, lẽ ra Jung Yunho cùng Shim Changmin hẳn phải là huynh đệ rất thân thiết, nhưng lại hết lần này tới lần khác không hòa hợp, người không chào đón ta, ta không chào đón người, trong đó, nguyên nhân trọng yếu chính là Kim Jaejoong.

Shim Changmin cũng không để ý tới châm chọc khiêu khích của Jung Yunho, đứng lên trò chuyện với Kim Jaejoong: “Hoàng thúc, Changmin vẫn muốn gặp người, chỉ là người không thấy đâu cả... Thật vất vả mới biết người muốn tới chỗ Hoàng tổ mẫu, ta cũng tới thử vận...” Nói xong, mắt vô tình liếc qua Jung Yunho.

Kim Jaejoong không nghe ra ngấm ngấm trách cứ trong lời Changmin, chỉ cao hứng vỗ tay nói: “Changmin, cơm nước xong xuôi đi chơi với ta! Yunnie rất bận, mỗi ngày đều không cho ta ra ngoài chơi!”

“Được!”

“Không được đi!” Hai câu nói khác nhau xuất phát từ hai người khác nhau, nghe thôi cũng biết là ai nói.

Kim Jaejoong nghe Jung Yunho nói liền mím môi.

Jung Yunho có chút ảo não với việc mình hung dữ với cậu như vậy, nhưng điều càng ảo não hơn là Shim Changmin đã thu hút toàn bộ lực chú ý của Kim Jaejoong.

Shim Changmin nhú mày, ý bảo người là Hoàng thượng ta cũng không sợ, có bản lĩnh thì người chém ta đi...

Kim thị thấy bầu không khí không ổn, người trẻ tuổi *** lực dồi dào, vạn nhất thực sự gây ra chuyện gì, bà chính là tội nhân. Vì vậy bà vội vàng hòa hoãn bầu không khí, nói: “Lát nữa hãy nói sau, Jae Jae, con tới để mẫu hậu nhìn thật kỹ nào.”

Kim Jaejoong cũng hiểu được bầu không khí có chút áp lực, liền ngoan ngoãn đi qua.

Kim thị nói với Joo Ji Hyo bên cạnh: “Còn đứng ở đây làm gì, không mau truyền ngọc thiện đi! Đừng để Hoàng thượng cùng Min Quận vương chờ.”

Người có hiểu biết sao có thể không nhìn ra bầu không khí lúc này, lập tức khúm núm đi ra ngoài.

Jung Yunho cùng Shim Changmin quỳ gối trên hai đệm cỏ, nhìn Kim Jaejoong cùng Kim thị ngồi trên ghế nói chuyện.

“Mẫu hậu hai ngày trước làm cho con cùng hoàng huynh của con hai chiếc áo choàng, ai gia thấy tháng bảy sắp hết, buổi tối sẽ rất lạnh.” Sau đó Kim thị phân phó thị nữ bên cạnh: “Bích Nhi, lấy áo choàng của Nhuận Vương gia tới đây.”

Bích Nhi dạ một tiếng liền đi ra ngoài, một lát sao lại vào: “Thái Hoàng Thái Hậu, áo choàng đây ạ.”

“Àn.” Kim thị cầm áo choàng, vuốt ve khắp áo choàng một lượt, xác định không để lại mũi kim nào mới dám đưa cho Kim Jaejoong: “Lại đây, Jae Jae, mẫu hậu mặc thử cho con.”

“Dạ!” Kim Jaejoong phủ thêm áo choàng, tùy ý để Kim thị cài cúc cho cậu. Áo choàng có màu vàng nhạt, vì màu vàng chỉ có Yunho cùng phụ thân hần Thiên Túc Đế mới có thể mặc. Trước ngực sau lưng đều thêu chính long ngũ trảo, đầu vai không theo như triều phục bình thường là hành long ngũ trảo mà là hai Kim phượng ngũ sắc.

Kim thị cười nói: “Đến, xoay người để chúng ta nhìn xem nào.”

Kim Jaejoong nghe vậy, có chút thẹn thùng xoay một vòng trước mặt ba người, cuối cùng đứng trước mặt Jung Yunho hỏi: “Nhìn được không?”

Jung Yunho vốn tâm tình không tốt lắm, nhưng thấy ánh mắt Kim Jaejoong nhu thuận vô tội nhìn mình, liền nhịn không được ôn nhu cười rộ lên: “Đẹp lắm, Hoàng thúc phụ mặc gì cũng đẹp.”

Kim Jaejoong nghe vậy, càng thêm thẹn thùng, tay không biết để đâu, nhào vào trong ngực Kim thị: “Mẫu hậu...”

Kim thị ha ha cười, liếc Jung Yunho, thâm ý trong mắt, Jung Yunho cũng hiểu rõ: Kim Jaejoong thích ở cùng ai, chơi đùa với ai đều được, chỉ có người mới là người nó có thể tựa vào lúc ban đêm.

Lúc này, Joo Ji Hyo vào, “Khởi bẩm Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Thượng, Nhuận Vương gia, Min Quận vương, ngọc thiện đã chuẩn bị xong, thỉnh chủ tử đi giá.”

“Àn, chúng ta đi qua đi!” Kim thị nói xong, Kim Jaejoong rất biết điều ngoan ngoãn tiến lên đỡ:

“Mẫu hậu cẩn thận.”

3. Chương 3

Bốn người ngồi xuống phòng khách, Kim thị ngồi chính giữa, Kim Jaejoong ngồi bên trái bà, Jung Yunho ngồi bên trái Kim Jaejoong, vậy nên Shim Changmin ngồi bên phải Kim thị.

Kim thị thấy cách ngồi như vậy trong lòng sợ Jung Yunho mất hứng, lên tiếng: “Hôm nay chúng ta chỉ là gia yến, không cần phải để ý cấp bậc lễ nghĩa, các người cứ tùy ý đi.”

Shim Changmin tiếp lời, cười nói: “Changmin từ trước tới nay nào có câu lệ, chỉ sợ hoàng huynh trách cứ Changmin ngông cuồng bất kham thôi!”

“A.” Jung Yunho khinh thường cười lạnh một tiếng, “Hoàng huynh nào có nhỏ mọn như vậy, chỉ là có lúc trưởng bối là trưởng bối, quân thần là quân thần, kính xin Vương đệ đừng đánh mất cấp bậc lễ nghĩa!” Jung Yunho bóng gió nhắc nhở hần: Kim Jaejoong là hoàng cữu phụ của ngươi, ta là Hoàng thượng, ngươi đừng có vọng tưởng!

Shim Changmin cũng không yếu thế, cười nói: “Đúng vậy a, trưởng bối là trưởng bối, chúng ta thân là hậu bối thì phải làm tròn bổn phận hậu bối, hoàng cữu phụ, người bảo có đúng không?” Ý là, ngươi cũng đừng quên, Kim Jaejoong cũng là hoàng thúc phụ của ngươi!

Kim Jaejoong đang ăn món mì khai vị, thuận miệng đáp một câu “Đúng vậy a”, tuy Jung Yunho biết rõ cậu chỉ thuận miệng nói nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút không vui.

Kim thị nhìn cảnh đấu võ mồm người tới ta đi này không khỏi thở dài, một đứa là con trai, một đứa là cháu trai, một đứa là cháu ngoại, bà biết bên ai! Vì vậy bà cười nói: “Rượu mơ những từ mùa mưa giờ chắc có thể uống rồi, chúng ta thử chút xem sao?”

“Hoàng tổ mẫu nói vậy thì nghe theo Hoàng tổ mẫu thôi.” Jung Yunho nể bà, cười nói.

“Ta cũng muốn uống rượu mơ!” Kim Jaejoong tựa hồ nghe thấy cái gì thú vị, ngẩng đầu mong mỏi nhìn Jung Yunho.

Jung Yunho sờ sờ tay cậu: “Hoàng thúc phụ chỉ được uống một chút thôi, vạn nhất say thì không ổn đâu.” Trên thực tế, hiện tại hần càng hi vọng Kim Jaejoong say, vậy sẽ không đi chơi với Shim Changmin được nữa. Hần mỗi lần chỉ cần nhìn thấy hai người kia cùng nhau cười cười nói nói liền không chế không nổi muốn nổi giận.

“Thái Hoàng Thái Hậu, rượu mơ đây ạ.” Joo Ji Hyo đặt một vò rượu mơ đã mở ra lên bàn, sau đó lần lượt châm rượu cho từng người.

Kim Jaejoong nghịch ngợm, vừa đổ ra đã uống một hơi hết bát, cuối cùng còn lè lưỡi kêu cay: “Khụ khụ... Cay chết rồi, thật là khó chịu...”

Vị tổ tông vừa gặp chuyện, tất cả mọi người liền luống cuống tay chân, Jung Yunho một tay giúp cậu thuận khí, một tay lau giọt nước bên khóe miệng cậu: “Sao vậy, sao người uống vội như vậy làm gì, có ai tranh với người đâu!”

Kim thị vội vàng tiếp ly nước mật ong từ tay thị nữ đưa qua: “Jae Jae, không sao chứ, uống chút mật ong đi, đều tại mẫu hậu không tốt, bày ra rượu mơ làm gì.”

Mà Shim Changmin ở một bên sống chết mặc bay, còn dùng quạt che khóe miệng rõ ràng đang cong lên của mình.

Một phen như vậy, chuyện rượu mơ cũng bị để qua một bên, Jung Yunho sai người mang tô canh tới cho Kim Jaejoong, sau đó gấp thức ăn đưa đến trước mặt cậu: “Hoàng thúc phụ, ăn đi.”

“Àn.” Kim Jaejoong nở một nụ cười rực rỡ với Jung Yunho, sau đó nói với Shim Changmin đối diện: “Changmin, ngươi ăn đi, đây là cháo gạch cua mà Jaejoong thích nhất.” Nói xong gọi Bích Nhi múc thêm một chén cháo cho hần.

Shim Changmin vẻ ngoài cười nhưng trong lòng không cười, cũng không nhìn chén cháo kia, chỉ thuận miệng đáp, “Àn, sanh nhi tạ ơn Hoàng cữu phụ.”

(Sanh nhi: Cháu trai – Con của chị hoặc em gái)

Kim thị nhìn Shim Changmin, cũng nở nụ cười hàm súc, chỉ có Jung Yunho chuyên tâm lọc cá vốn không hề có xương cho Jaejoong là không để ý, bởi vì chỉ có mình hần không biết rằng Shim Changmin căn bản bị dị ứng với gạch cua.

Cơm nước xong xuôi, Kim Jaejoong vì uống rượu mà hai má đỏ ửng, con ngươi long lanh tựa hồ sắp rơi nước, Jung Yunho thấy vậy lòng run lên một cái.

Kim Jaejoong đi qua kéo kéo ống tay Shim Changmin: “Changmin Changmin, người đi chơi với ta, đi chơi với ta.”

Jung Yunho sợ Kim Jaejoong như vậy sẽ xảy ra chuyện, lại càng không muốn để hai người ở riêng với nhau: “Changmin, trầm có việc muốn thương lượng với người, người đi với trầm.” Chiêu này gọi là cá chết lưới rách, ta không chiếm được thì người cũng đừng mơ tưởng.

Vừa dứt lời, Vệ Tẩn Trung liền bước vào: “Tham kiến Thái Hoàng Thái Hậu, Min Quận vương, Nhuận Vương gia, Hoàng thượng, Binh bộ Thượng thư Trần Hoán Nghĩa Trần đại nhân có việc bẩm báo, đang ở Phong Dân điện chờ truyền triệu.”

“Trầm sẽ đi ngay.” Jung Yunho cũng không biết làm cách nào, đành phải dặn dò Kim Jaejoong: “Hoàng thúc phụ, nửa canh giờ sau, Yunnie đến chỗ Hoàng tổ mẫu đón người.” Cho cậu hạn định địa điểm cùng thời gian, đây là cách duy nhất để Jung Yunho an tâm.

“Đi thôi đi thôi Yunnie, quốc sự quan trọng hơn.” Kim Jaejoong ra vẻ ước gì hần đi nhanh lên, phát phát tay.

Kim thị cũng nói: “Yunnie người đi đi, ta lưu lại Jae Jae nói mấy lời.”

Jung Yunho gật gật đầu, quay người rời đi.

“Nô tài cung nghênh Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nô tài trong Phong Trữ cung quỳ đầy đất, Shim Changmin cũng hành lễ tượng trưng: “Thần đệ cung nghênh Hoàng thượng...”

Jung Yunho vừa đi, Shim Changmin liền nhin không được nở nụ cười: “Ha ha ha ha ha... Hoàng tổ mẫu, người nhìn xem, một lọ giấm chua vừa đổ kia... Ta thấy cả hoàng cung toàn mùi giấm thôi!”

Kim thị cười cười, liếc Kim Jaejoong một cái.

Kim Jaejoong ngồi một bên ăn hoa quả, lên giọng như đang tức giận: “Mẫu hậu, người xem Changmin kia, sau lưng giẫm cọt người ta, không có lễ phép gì cả, chẳng đáng cho người ta yêu quý!”

Shim Changmin cười lợi hại hơn: “Kim Jaejoong, người đủ rồi đấy, cả ngày ép ta mở miệng một tiếng là Hoàng cữu phụ, hôm nay lại còn tự xưng Hoàng cữu phụ nữa!”

“Sao vậy? Ta vốn là Hoàng cữu phụ của người mà!” Kim Jaejoong lúc này không còn mơ hồ chút nào, rõ ràng là có thù tất báo: “Hay là sanh nhi còn chưa ăn đủ gạch cua, muốn thêm một chén nữa?”

“Không, không, ta sợ người còn không được sao? Hoàng cữu phụ!” Shim Changmin còn cố ý cường điệu ba chữ Hoàng cữu phụ, “Sanh nhi chỉ là muốn biết, ta suốt ngày lòng dạ hẹp hòi, động một chút lại làm đổ lọ giấm chua của Hoàng đế ca ca, vậy buổi tối đến cùng có làm gì Hoàng cữu phụ không?!”

“Này, Changmin!” Kim thị thấy Changmin nói rõ ràng như vậy, cười trách mắng một câu ngăn hần lại.

“Hần dám!” Kim Jaejoong đỏ mặt nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Kim Jaejoong từ nhỏ thiên tư thông minh, quỷ linh *** quá, nói cậu là si nhi, căn bản là chuyện không hề có khả năng xảy ra. Chỉ có điều lúc bé bị người hạ độc một lần, lo lắng bị hại lần nữa, mà khi đó cũng vì Thiên Túc Đế, bắt đầu giả làm si nhi —— Nếu như Kim Jaejoong thông minh lại diện mạo bắt phàm, mặc dù đã theo họ khác nhưng vẫn sẽ có đại thần sợ cậu đoạt ngôi vị hoàng đế, tuy chính bản thân cậu hoàn toàn không có ý định này, nên vì đảm bảo an toàn cũng vì tránh gây phiền toái cho Thiên Túc Đế, cậu từ bảy tuổi đã bắt đầu giả bộ vô tri đơn thuần, Thiên Túc Đế tất nhiên cũng biết bởi vậy hết sức chiều chuộng cậu, thậm chí còn đối xử tốt hơn con mình.

Kim Jaejoong cũng thích cả ngày không lo việc gì, có Jung Yunho sủng ái, cậu cũng được vui vẻ thoải mái.

Lúc Jung Yunho trở lại, Kim Jaejoong đang đánh cờ với Shim Changmin, Kim thị ngồi một bên giúp Kim Jaejoong, thế cờ nhìn hiện thời khó phân thắng bại. Lúc này đến lượt Kim Jaejoong, cậu chống quai hàm nhìn như đang trầm tư suy nghĩ, Shim Changmin ngồi đối diện cười không nói gì.

Jung Yunho không nhìn được Kim Jaejoong bị bắt nạt, nhấc một viên cờ trắng đặt xuống: “Ồ đây.”

Ai ngờ vừa đặt cờ xong, Kim Jaejoong liền kêu lên: “Ah! Jung Yunho!! Người là tên đại hồn đản, đừng có đi, đừng có đi!!!”

Shim Changmin phụt một tiếng bật cười: “Hoàng cửu phụ, người thua, mời sanh nhi ăn thôi! Ta muốn ăn sủi cảo chưng với tôm bóc vỏ ngâm đường!”

Jung Yunho mặt tràn đầy nghi hoặc, rõ ràng là Shim Changmin thua mới đúng a, tại sao lại là Kim Jaejoong thua?

Lúc này Kim thị mở miệng: “Yunnies, người không biết đó thôi, cờ của Jaejoong là cờ đen, bọn họ chơi không phải tìm cách làm cho đối phương thua mà là làm cho đối phương thắng!”

Jung Yunho giờ mới hiểu ra, ảo não, mà Kim Jaejoong đã kêu la: “Không tính không tính, vừa rồi không phải bốn vương đi, bốn vương muốn chơi lại!” Sau đó cau mày nói với Jung Yunho: “Người đừng xen vào, ta muốn tự mình đi!” Trong thiện hạ người dám nói vậy với Jung Yunho đoán chừng chỉ có mình Kim Jaejoong.

“Hử, Hoàng cửu phụ, người chẳng biết tính toán gì cả, Hoàng thượng là Cửu Ngũ Chí Tôn, ngài đi sao có thể không tính? Chẳng lẽ là nói không giữ lời?” Shim Changmin công khai đẩy vấn đề khó giải quyết cho hai người.

Kim Jaejoong bĩu môi nhìn nhìn Jung Yunho, thất bại nói: “Thôi được rồi, ta thua thì thua.”

Jung Yunho nhìn Kim Jaejoong, biết cậu ủy khuất, vung tay nói: “Min Quận vương, bữa này trăm mời, bảo Ngự thiện phòng không được bạc đãi Quận vương.”

Vệ Tẩn Trung đứng cạnh vội vàng tuân lệnh.

Kim Jaejoong thấy thế, quần lấy người Jung Yunho: “Yunnies, người hại ta thua, cho nên người phải công ta. Ta mệt, chúng ta trở về đi!”

“Dạ dạ, trăm công người.” Jung Yunho đọng tới chuyện liên quan đến Kim Jaejoong là ngay lập tức ngoan ngoãn, ngồi xổm xuống công Kim Jaejoong.

“Hoàng tổ mẫu, chúng ta cáo lui trước.” Jung Yunho công Kim Jaejoong trên lưng, đứng dậy cáo từ.

“Mẫu hậu, Changmin, chúng ta đi nha.” Kim Jaejoong nằm trên lưng Jung Yunho, cười tủm tỉm phát tay với hai người sau lưng.

“Cung nghênh Hoàng thượng, Nhuận Vương gia.”

Jung Yunho công Kim Jaejoong đến Phong Tự điện, để cậu nằm xuống giường: “Jaejoong à, sao hôm nay lại nhận mình thua? Sợ ta bị người nói rằng không giữ lời sao?”

Kim Jaejoong tròn tròn mắt nhìn Jung Yunho, gật gật đầu: “Yunnies là Hoàng thượng, không thể nói không giữ lời.”

Jung Yunho sờ sờ tóc Kim Jaejoong, trong lòng cảm thấy rất vui mừng. Sau đó hất cởi giày nằm bên người Kim Jaejoong: “Jaejoong, thích Changmin hay thích Yunnies?”

Kim Jaejoong xấu hổ, mặt đỏ hồng, ôm cổ Jung Yunho nói: “Thích Changmin, nhưng Yunnies là người quan trọng nhất trong lòng Jaejoong.”

Jung Yunho nghe cậu nói, cao hứng hôn lên đôi môi đỏ hồng của Kim Jaejoong. Đầu lưỡi gấp gấp đụng vào cặp môi đỏ mọng phấn nộn, tùy ý liếm láp, Kim Jaejoong cảm thấy ngứa ngáy, há miệng ra khiến lưỡi tiến quần thần tốc, hai cánh tay ôm chặt cổ Jung Yunho.

Jung Yunho thỏa thích hôn Kim Jaejoong, tay cũng không an phận sờ soạng phần đùi.

Tay rất có kĩ xảo dịch từng chút, Kim Jaejoong run rẩy một hồi. Jung Yunho cứ tới đến lại làm chuyện này với cậu nhưng dù có bao nhiêu lần, cậu vẫn miễn cảm như vậy:

“A... Yunnies...”

Nghe được tiếng a, Jung Yunho hận không thể ngay lập tức muốn Kim Jaejoong, nhưng lý trí đã ngăn cản hắn, hắn chỉ vuốt ve làn da nõn nà mịn màng của Kim Jaejoong, tìm kiếm chút an ủi.

“Yunnie... Hoàng thượng, thỉnh tự trọng...” Kim Jaejoong thở gấp ngăn cản Jung Yunho, Jung Yunho thối tha, người có phản ứng chẳng lẽ ta không có sao?! Cậu leo lên người Jung Yunho, tỉ mỉ nhìn Jung Yunho: “Yunnie... Mỗi lần người sờ của ta, ta đều cảm thấy thật kỳ quái.”

“Kỳ quái ở đâu?” Jung Yunho cười mà như không cười nhìn cậu, liệu đây có phải là một cơ hội tốt không?

“Nóng lắm... Thật muốn ôm Yunho mãi...” Kim Jaejoong nhìn Jung Yunho, ánh mắt rất chân thành.

Jung Yunho cười ha hả vỗ vỗ đầu Kim Jaejoong: “Điều này cho thấy Jaejoong yêu Yunho nha.”

“Nhưng mà, Jaejoong không muốn ôm mẫu hậu và hoàng huynh như vậy.” Kim Jaejoong rất thành thật chỉ ra vấn đề.

Jung Yunho nghĩ nghĩ, nói: “Bởi vì người không muốn làm thê tử phụ hoàng ta cùng Hoàng tổ mẫu, nhưng người muốn làm thê tử Yunho không?”

“Thê tử?” Kim Jaejoong tỏ vẻ không hiểu.

“Đúng vậy, trở thành thê tử của Yunho, Yunho chỉ có thể đối tốt với một mình người, chuyện ban nãy cũng chỉ có thể làm với một mình người, cả đời cũng chỉ có thể ngủ cùng người, làm một vài chuyện thú vị...” Yunho giải thích.

Kim Jaejoong đảo tròn mắt: “Giống hoàng huynh và hoàng tẩu sao?”

Jung Yunho trịnh trọng gật đầu.

“Ah, ta hiểu rồi.” Jaejoong đưa tay đặt lên miệng Jung Yunho, hai mắt tràn đầy thâm tình nhìn Jung Yunho: “Vì Jaejoong yêu Yunho rồi, cho nên Jaejoong muốn làm thê tử Yunho, nên Jaejoong chỉ có thể đối tốt với Yunho, Yunho cũng chỉ có thể đối tốt với Jaejoong, phải không?”

“Đúng, thật thông minh.” Jung Yunho đẩy lòng khê động tình, xoay người đặt Kim Jaejoong dưới thân, xâm chiếm cặp môi đỏ mọng khiến hắn không ngừng ham muốn.

4. Chương 4

Kim Jaejoong một chân khóa trên người Jung Yunho, không ngừng tiến lên phía trước: “Hoàng thượng ——” Âm cuối còn kéo dài, muốn bao nhiêu ngọt ngào thì có bấy nhiêu.

Jung Yunho bị buộc ở góc giường, hai tay che ngực: “Hoàng thúc phụ, Hoàng thúc phụ, thỉnh tự trọng...”

Kim Jaejoong cười quyến rũ, “Này, người ta nhẹ như vậy, làm sao mà “Trọng” được!!”

“Hoàng thúc phụ, Hoàng thúc phụ.... Ah!”

Lúc Jung Yunho bị Kim Jaejoong đặt dưới thân, hắn liền giật mình tỉnh lại. Jung Yunho ngẩng đầu nhìn Kim Jaejoong an ổn nằm ngủ trong lòng mình, thật may mắn mình chưa làm chuyện gì —— Hắn đã muốn ăn sạch sẽ Kim Jaejoong từ lâu rồi, đương nhiên nếu Kim Jaejoong bày tư thế như trong mộng thì còn tốt nữa...

Hắn khe khẽ thở dài, xoay người, lại phát hiện tay áo bị Kim Jaejoong dè dưới người, hắn nhẹ giọng gọi Vệ Tẫn Trung đang đứng hầu bên ngoài: “Mang cái kéo lại đây.”

Vệ Tẫn Trung tuy rất nghi hoặc nhưng tuyệt không dám qua loa, mang kéo đến.

Jung Yunho cầm kéo, nhẹ nhàng cắt đứt tay áo mình rồi mới ra khỏi chăn.

Vệ Tẫn Trung nhìn Jung Yunho như vậy, sợ hãi nói: “Hoàng thượng...”

“Suyt ——” Jung Yunho làm tư thế yên lặng, ý không muốn đánh thức Kim Jaejoong. Hắn xuống giường, bước sang một bên, sau đó vừa thay quần áo vừa nói với Vệ Tẫn Trung đang đứng hầu bên cạnh: “Sang giờ

Thìn gọi cậu ấy dậy, chuẩn bị đồ mà hôm qua cậu ấy muốn ăn. Ăn xong thì đưa cậu ấy đến học đường, tan học đưa đến Ngự thư phòng tìm trầm.”

“Vâng, nô tài tuân mệnh.” Vệ Tẩn Trung thập phần hâm mộ công công được đi theo Jung Yunho vào triều, bởi lẽ Kim Jaejoong là một người vô cùng khó đối phó cộng thêm khó hầu hạ! Bạn vừa phải làm cho Kim Jaejoong thoải mái, lại không thể để cho Jung Yunho không thoải mái, đương nhiên, bạn còn phải thời khắc chú ý xem có người nào chán sống, muốn ô nhục vị Nhượng Vương gia nghiêng nước nghiêng thành này. Gần vua như gần cọp là định luật muôn đời, nhưng vấn đề là ở cạnh Kim Jaejoong cũng có khác gì ở cạnh hổ đầu cơ chứ!

Quả nhiên, lúc Kim Jaejoong bị đánh thức liền giận dữ, bởi vì sắp phải đến Học đường đi học, lại không nhìn thấy Jung Yunho đâu, điều này khiến cho tâm tình của cậu cực độ không tốt.

“Tiểu tử tông à!” Vệ Tẩn Trung đi theo sau Kim Jaejoong, trong tay còn bưng một bát đựng bánh táo đỏ nóng hôi hổi, “Người ăn một chút đi, nếu không nô tài biết báo cáo với Hoàng thượng thế nào đây...”

Kim Jaejoong hừ một tiếng: “Ta nói không ăn là không ăn, nếu hần thật sự muốn ta ăn sao không tự đến dứt cho ta!”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng bề bộn chính sự mà!” Vệ Tẩn Trung thật sự là khóc không ra nước mắt, vợ chồng son mấy người giận nhau thì đừng có kéo quần chúng vô tội như thần vào chứ...

“Bốn vương muốn đi học, người đừng có đi theo bốn vương nữa, nếu không Thái phó sẽ trách phạt đấy.” Kim Jaejoong lúc này liền dùng thân phận của mình hù dọa mấy người vô tội.

“Vương gia.... Vương gia...” Vệ Tẩn Trung trở mắt nhìn Kim Jaejoong vào trong Học đường, không biết làm sao đành phải đứng ngoài chờ đến khi cậu tan học.

Một canh giờ sau, Kim Jaejoong vẻ mặt ủ rũ bước ra: “Tiểu Vệ Tử, ta muốn ăn bánh táo đỏ, ta đói!”

“Dạ dạ dạ, nô tài đã chuẩn bị xong.” Vệ Tẩn Trung kịp thời đưa lên một bàn bánh táo đỏ nóng hôi hổi, hỏi: “Vương gia, chúng ta có đến Ngự thư phòng tìm Vạn tuế gia không?”

Kim Jaejoong ăn bánh táo đỏ, không biết đang nghĩ cái gì, mắt to chớp chớp, không trả lời hần.

Vệ Tẩn Trung thấy cậu không có phản ứng, biết rõ tiểu tử tông này tám phần là không muốn đi, đang định mở miệng thì thấy phía xa có một thiếu niên chạy tới:

“Hoàng thúc! Hoàng thúc!”

Vệ Tẩn Trung nhìn thấy người kia, trong lòng thầm kêu không ổn: Lại thêm một vị tiểu tử tông nữa, hôm nay trời thật sự muốn diệt ta sao!

Không lâu sau, thiếu niên kia đã chạy đến nơi, nở nụ cười sáng lạn nhìn Kim Jaejoong: “Hoàng thúc! Hoàng thúc! Hôm nay ta tới tìm Hoàng thúc chơi xúc súc này!” Thiếu niên này là người nhà bên Kim thị, là con trai biểu huynh của Kim Jaejoong, tên là Kim Junsu, chỉ kém Kim Jaejoong một tuổi, bởi vậy thường xuyên tiến cung tìm Kim Jaejoong chơi. Jung Yunho cũng khá đau đầu với người này.

Kim Jaejoong nhìn cậu, thấy trong tay Junsu còn ôm quả cầu bằng da, lập tức ném bánh táo đỏ đi, đáp ứng: “Được nha được nha, Hoàng thúc đi với người!”

“Vương gia! Hoàng thượng vẫn đang đợi người mà, Vương gia! Vương gia...” Vệ Tẩn Trung nhìn bóng lưng hai người, thật sự là khóc không ra nước mắt.

“Không đi là không đi, người đi nói với Yunnie, Hoàng thúc phụ cùng Junsu chơi xúc súc rồi...”

Vệ Tẩn Trung đành phải phân phó Tiểu Liên Tử đứng cạnh đó đi bẩm báo với Jung Yunho, nói Kim Jaejoong bị Kim Junsu lừa đi chơi xúc súc rồi.

Jung Yunho ngồi trong Ngự thư phòng đợi mãi không đợi được người cần gặp, lại đợi được một công công trẻ tuổi tới nói cho hần biết, Kim Jaejoong đi chơi xúc súc rồi, hơn nữa còn là đi cùng Kim Junsu. Cái này khiến cho hần càng không yên lòng, hần lo lắng Kim Junsu bình thường ngốc ngốc như vậy vạn nhất làm Jaejoong của hần ngốc theo thì sao giờ? Jaejoong của hần là người thông minh nhất đấy!

Suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định buông tẩu chương đi xem tình hình thế nào, Jung Yunho thông thả đi tới thao trường. Quả nhiên từ xa đã nhìn thấy Kim Junsu cùng Kim Jaejoong như hai đứa trẻ nghịch ngợm, Kim Junsu không biết tôn ti lớn nhỏ bỏ nhào lên người Kim Jaejoong, Kim Jaejoong không đẩy cậu ra, hai người quần thành một đoàn.

Jung Yunho tức chỉ thiếu chút nữa là dựng râu tròng mắt, quát lớn Vệ Tẫn Trung: “Nhuận Vương gia chơi như vậy mà các người không biết khuyên giải à?! Sao lại để Vương gia như thế kia!”

Vệ Tẫn Trung vỗ vàng quỳ xuống: “Nô tài tội đáng chết vạn lần, Nhuận Vương gia một lòng muốn chơi xúc súc với Thế tử, chúng nô tài ngăn cũng không ngăn được a!” Bọn họ dù có muốn đi ngăn cũng đâu có ai dám tiến lên?!

“Thôi được rồi.” Jung Yunho cũng biết bọn họ không dám ngăn Kim Jaejoong, dứt khoát bước lên ôm lấy Jaejoong: “Jae, người lại không nghe lời rồi...”

Kim Jaejoong đang chơi vui vẻ lại bị người khác ôm, giãy dụa muốn xuống: “Thả ta ra! Thả ta ra!! Buông bốn vương ra, bốn vương đang chơi xúc súc với Junsu! Yunnie, người buông Hoàng thúc phụ ra...”

Jung Yunho xùy một tiếng cười nhẹ: “Hoàng thúc phụ? Vậy để Yunnie báo hiếu với người nha!” Dứt lời, không thèm quan tâm Kim Junsu đang bĩu môi tròng mắt, trực tiếp mang Kim Jaejoong rời đi.

Kim Jaejoong lại bắt đầu giãy dụa nhưng vô dụng vì vậy đành gào lên: “Hoàng thượng! Thỉnh tự trọng! Hoàng thượng —— Thỉnh tự trọng ah!”

“Câm miệng.” Jung Yunho tròng cậu một cái, hôm nay ồn ào quá rồi.

Kim Jaejoong thấy sắc mặt Jung Yunho không bình thường, vì vậy bắt đầu gào khóc: “Hoàng thượng —— Thỉnh tự trọng.... Yunnie, thả ta xuống... Hoàng thượng ——“

Trên đường đi, đám cung quân nhao nhao quỳ xuống, ánh mắt gấn chặt lấy hai người, muốn biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì mà Nhuận Vương gia của bọn họ lại kêu gào thê thảm như vậy.

Jung Yunho rảo bước, chỉ lát sau đã vào Phong Tự Cung, ném một câu “Chờ ở ngoài” xong liền nhốt tất cả mọi người ngoài cửa. Hắn sải bước vào Phong Tĩnh điện chuyên dùng để tắm rửa, sau đó vào trong suối nước nóng, sau đó không quan tâm Jaejoong đang giãy dụa, chỉ hai ba cái lột sạch sẽ quần áo trên người cậu:

“Nhìn xem người bản thành cái gì thế này, sao không tới tìm ta? Sao lại đi chơi...” Nói được một nửa, Jung Yunho đột nhiên dừng lại ——

Kim Jaejoong hai tay che ngực, mắt nhắm lệ nhìn hắn, tóc đen tán loạn phủ lên ngực cùng thắt lưng cậu, che giấu làn da trắng nõn: “Yunnie, người mắng ta... Người mắng Jaejoong...”

Nhìn cậu như vậy, Jung Yunho ngoan ngoãn tước bỏ vũ khí: “Ta sai rồi, Jaejoong... Lạnh không?”

Kim Jaejoong đáng thương gật đầu: “Lạnh...”

“Lại gần ta.” Jung Yunho ôm lấy Kim Jaejoong, một tay cởi quần áo mình ra.

“Ấn.” Thân thể lạnh run của Kim Jaejoong dán vào thân thể cao to của Jung Yunho, hai tay ôm chặt lấy lưng hắn, “Yunho, người thật xấu, người không thể đối xử với Jaejoong như vậy...”

“Rồi, thật xin lỗi... Ta chỉ là lo lắng người sẽ xảy ra chuyện... Thật xin lỗi...” Jung Yunho từ cầm lên đỉnh đầu Kim Jaejoong, hôn lên mái tóc cậu. Hắn hất tóc Kim Jaejoong ra sau lưng, để lộ thân thể xinh đẹp *** xảo.

“Jaejoong bị dọa rồi, Jaejoong muốn Yunho hôn hôn...” Kim Jaejoong nói xong liền ngẩng đầu làm động tác hôn, hai mắt to khát vọng nhìn Jung Yunho.

Lúc này sao Jung Yunho có thể không đáp ứng, cúi đầu xuống hôn lên môi Kim Jaejoong, đầu lưỡi vươn vào trong miệng cậu, tùy ý khiêu khích.

“Ấn...”

Kim Jaejoong rên nhẹ một tiếng thành công khiến cho chỗ nào đó của Jung Yunho vốn đang mơ ngủ triệt để tỉnh lại, giờ phút này hai người lại đối mặt với nhau, thật sự rất thuận tiện. Bàn tay to lớn nóng rực của hắn nhẹ nhàng trượt trên phần lưng bóng loáng của Kim Jaejoong, theo xương cột sống chậm rãi đi xuống phía dưới.

Kim Jaejoong đã sớm không còn sức chống cự, chỉ biết yếu đuối nằm trong ngực Jung Yunho run rẩy thổ gấp: “Yunnie ——”

“Jaejoong... Jaejoong của ta...” Hai mắt Jung Yunho đỏ ngầu lưu luyến nhìn Jaejoong, tay bên dưới chạm vào vật kia của cậu.

Jaejoong khẽ rùng mình một cái, theo bản năng dùng tay kháng cự: “A.... Buông ra... Yunnie...”

Jung Yunho không để ý tới cậu, vẫn cao thấp chuyển động, theo động tác của hắn, Kim Jaejoong cũng không ức chế nổi tiếng thổ gấp:

“Ah... Yun, Yunnie... Urggg...”

Cậu chưa từng trải nghiệm cảm giác như vậy, như thể sắp chết trong tay người đàn ông này nhưng lại không muốn rời đi.

Cậu còn nhỏ, chỉ chốc lát sau liền bắn ra. Cậu ngồi phịch trên người Jung Yunho, ôm cổ hắn nghỉ ngơi một lúc. Lúc này, cậu chợt phát hiện chỗ vừa cứng vừa nóng kia của Jung Yunho đang đặt cạnh eo cậu. Mặt cậu đỏ lên, tay ôm cổ hắn càng thêm chặt.

“Thật xin lỗi, Jaejoong...” Jung Yunho xoay người Kim Jaejoong lại, để cậu xoay lưng về phía hắn, sau đó lại để cậu tựa vào thành suối, đưa long căn nóng bỏng vào giữa bắp đùi Kim Jaejoong: “Jaejoong, kẹp chặt...”

Mặt Kim Jaejoong quả thực đỏ như sắp chảy máu nhưng vẫn làm theo lời Jung Yunho kẹp chặt đùi. Cậu không biết hóa ra Jung Yunho lại cẩn thận như vậy, đến nước này mà vẫn không muốn vào trong cậu.

Jung Yunho dịu dàng ôm lấy thân thể Kim Jaejoong, chậm rãi rút vật kia vài lần, nhưng một lát liền cảm thấy chưa đủ, hắn giữ chặt eo Kim Jaejoong, động tác mãnh liệt hẳn lên.

Kim Jaejoong tay chống thân thể, cảm nhận vật nóng bỏng giữa hai chân đang hết lần này đến lần khác rút ra đút vào, cậu có thể cảm thấy chất lỏng dính nhớp nháp từ giữa đùi chảy xuống hai chân, cảm giác ngứa ngáy khiến cậu bất giác kẹp chặt hai chân: “Ấn... Yunnie...”

“Ha... Jaejoong... Người thật chặt...” Chỉ dùng đùi thôi đã khiến cho Jung Yunho cảm thấy không thể nào ngừng lại được, hắn thật sự không tưởng tượng được nếu thật sự vào trong Kim Jaejoong thì hắn sẽ thế nào, liệu có biến thành cầm thú không? Mạnh mẽ đâm vào vài lần, hắn rốt cuộc phát tiết toàn bộ thứ tích tụ đã lâu. Hắn nắm chiếc cầm xinh đẹp của Kim Jaejoong, để cậu quay sang nhìn mình, chỉ thấy hai mắt cậu long lanh đầy nước, gò má ửng đỏ, hắn động tình lại một lần nữa hôn cậu.

Kim Jaejoong ôm cổ Jung Yunho, tùy ý hắn hôn mình.

“Jaejoong, ta yêu người...” Jung Yunho ghé vào tai cậu, nhẹ nhàng nói, lần đầu tiên trong 16 năm qua thổ lộ tâm ý của mình.

“Yunho...” Giọng nói mang theo chút nức nở của Kim Jaejoong vang lên, truyền đến bên tai Jung Yunho.

“Sao vậy?” Jung Yunho ôm cậu, dịu dàng hỏi.

Kim Jaejoong lắc đầu, một lát sau mới nói: “Jaejoong mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi.” Cậu rất cảm động với thâm tình của Jung Yunho, thế nên thật sự muốn khóc.

“Được.” Jung Yunho ôm lấy cậu, đưa cậu ra khỏi suối nước nóng, hai người đi tới nội điện Phong Tự Cung. Jung Yunho lau khô thân thể cho cậu, mặc quần áo trong sạch sẽ. “Người nghỉ ngơi cho khỏe đi, lát nữa dùng ngọc thiện, ta gọi.”

Kim Jaejoong gật gật đầu, nhắm mắt lại.

Jung Yunho vén tóc đen trên trán cậu ra, hôn lên đó, thở dài rất nhanh rồi đi ra.

5. Chương 5

“Jaejoong à, dậy đi, chúng ta phải dùng ngọc thiện rồi.” Jung Yunho gần như ngày nào cũng phải làm việc này — Cướp Kim Jaejoong từ chỗ Chu Công về.

Kim Jaejoong tựa hồ đã tỉnh, nhưng lại dùng hai tay che kín mặt, chỉ lộ ra một khe hở nhỏ cho đôi mắt to tròn vụng trộm nhìn Jung Yunho: “Jaejoong ngượng ngượng...”

Jung Yunho bật cười, vỗ vỗ hông cậu: “Sao giờ Jaejoong lại thẹn thùng thế này, lúc muốn hôn hôn Yunho có thấy xấu hổ đâu!”

Kim Jaejoong càng thêm ngại ngùng, dùng chăn bọc kín mình, lăn qua lăn lại trên giường: “Ồ ô... Jaejoong không muốn nhìn thấy Yunho, Jaejoong thật mất mặt...”

“Có cái gì mất mặt đâu.” Jung Yunho dùng tay ngăn cậu lại, cười nói, “Người khác đâu có biết, mà chẳng lẽ, Yunho cũng không được nhìn sao?”

“Nhưng mà, nó rất kỳ quái...” Kim Jaejoong dừng lại nghiêm túc nhìn Jung Yunho, “Yunho, vì sao lại làm việc đó với Jaejoong?”

Jung Yunho đảo tròn mắt, thần bí nói: “Bởi vì Yunho yêu Jaejoong nha... Đối xử với Jaejoong giống như đối xử với vợ mình đó.”

“Nhưng mà... Lần trước, Tổ ma ma nói với Jaejoong, vợ Yunho là Hoàng hậu... Jaejoong có thể làm Hoàng hậu sao?” Kim Jaejoong chân thành nhìn Jung Yunho, cậu biết rõ Jung Yunho yêu cậu, nhưng cậu không biết tình yêu của hắn có đủ để đưa cậu lên ngôi Hoàng hậu không.

Jung Yunho hiển nhiên không ngờ cậu lại hỏi như vậy, ngẩn người một lúc mới khẽ nói: “Tại sao phải là Hoàng Hậu... Yunho có thể không làm Hoàng Thượng mà...”

Kim Jaejoong giật mình, sao hắn có thể không làm Hoàng Thượng? Khắp thiên hạ này nào có ai thích hợp với vị trí này hơn hắn! Cậu liền nói ngay: “Yunho là Hoàng thượng, là Hoàng thượng mà!”

Jung Yunho cười cười: “Đúng đúng đúng, Yunho là Hoàng thượng, cho nên Yunho bảo cái gì thì mọi thứ phải đúng như thế, Jaejoong cũng có thể là Hoàng Hậu nha!”

“Thật sao?” Kim Jaejoong mở to hai mắt nhìn Jung Yunho.

“Đúng.” Jung Yunho trịnh trọng gật đầu, “Nhưng mà người không được nói cho người khác biết, đợi Yunho xử lý một số chuyện xong, chúng ta mới nói cho mọi người, Jae Jae, được không?”

Kim Jaejoong cũng trịnh trọng gật đầu, đôi mắt giảo hoạt lóe lên tia sáng nhưng rồi lại vụt tắt ngay.

Giờ ngọc ngày hôm sau.

Jung Yunho cùng Kim Jaejoong đang dùng ngọc thiện, Thái Hậu đột nhiên cử người tới, là công công Vương Minh Nghĩa hầu hạ Thái Hậu Park:

“Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Cửu Nhuận Vương, khởi bẩm Hoàng thượng, Thái Hậu nương nương cho mời Hoàng Thượng đến Phong Thanh Cung.”

Jung Yunho xưa nay không thích người khác quấy rầy lúc hắn và Kim Jaejoong ở bên cạnh nhau, cho dù là mẫu hậu của chính hắn cũng không ngoại lệ, lãnh đạm nói: “Chuyện gì?”

“Cái này...” Vương Minh Nghĩa có chút do dự, “Hoàng thượng đến sẽ biết, Thái Hậu nương nương chỉ nói là nhớ Hoàng thượng.”

“Làm càn!” Jung Yunho trừng mắt, “Cái gì gọi là trẫm đến sẽ biết, chẳng lẽ giờ trẫm cũng không có quyền lợi được biết sao? Không thấy trẫm với Cửu Hoàng thúc đang dùng ngọc thiện à?!”

“Nô tài đáng chết, nô tài vụng về, mạo phạm Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng giáng tội!” Vương Minh Nghĩa thức thời dập đầu nhận lỗi.

Vệ Tẩn Trung đứng bên cạnh vội vàng giải vây: “Hoàng thượng, có lẽ thật sự có việc gì đó quan trọng, nếu không cũng sẽ không tới thỉnh Hoàng thượng lúc Hoàng thượng đang dùng ngọc thiện. Vương công công thoát nhìn cũng rất sốt ruột...”

“Thôi được rồi. Trẫm sẽ qua đây.” Jung Yunho nghiêng đầu nhìn Kim Jaejoong, Kim Jaejoong vội vàng nói: “Ta cũng đi, ta cũng đi!”

Jung Yunho biết rõ, trong hoàng cung này, nơi Kim Jaejoong không muốn đi nhất là Phong Thanh cung, mẫu hậu hẳn đối xử với cậu thật sự rất hà khắc, cho nên hẳn cũng gắng sức không để cậu đến, nhưng giờ thấy cậu nôn nóng như vậy, không đi không được rồi. “Cũng tốt, Hoàng thúc phụ cùng đi đi. Vệ Tẩn Trung, mang áo choàng của Hoàng thúc phụ tới đây, trẫm thấy ngoài trời lạnh lắm.”

Kim Jaejoong ăn mặc chỉnh tề, rất ngoan ngoãn tuân theo quy củ, đi bên trái Jung Yunho, cũng không dám để hấn công.

Hai người vừa đến Phong Thanh cung đã thấy ở hậu viện có một đám oanh oanh yến yến Hoàn phi Yến sầu đủ cả, hồi hải não nhiệt. Jung Yunho thấy cảnh này thì khẽ nhíu mày.

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, tham kiến Cửu Nhuận Vương, Cửu Nhuận Vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Các cô gái thấy hai người vừa đến liền ồn ào, giả bộ điệu dàng quỳ xuống đất.

“Tất cả đứng lên.” Giọng Jung Yunho không mang theo chút độ ấm nào.

“Hoàng nhi, người đã đến rồi.” Thái hậu Park đứng xa xa nhìn thấy, khuôn mặt lạnh lùng nay nhìn con mình mà lộ ra bao yêu thương. “Bổn cung đợi người tới từ lâu rồi.”

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu phúc thọ an khang.” Jung Yunho kéo Kim Jaejoong hành lễ, Kim Jaejoong cũng không dám lơ đãng, quỳ gối hành lễ theo quy định:

“Thần đệ tham kiến Hoàng tẩu.”

“Tất cả đứng lên đi.” Park thị vẫn cảm thấy con mình quá xa cách mình, còn không thân cận bằng Hoàng thái hậu. “Hoàng nhi, Phong Thanh cung của mẫu hậu từ trước đến nay vẫn rất quạnh hiu, thật sự không nhận được nên gọi vài nữ quyến tới cho đông vui. Cho nên cũng mời Hoàng thượng tới góp vui, cho mẫu hậu đỡ cô đơn.”

Người sáng suốt đều biết Thái hậu đang tuyển hậu phi cho Jung Yunho, Jung Yunho cũng hiểu rõ suy nghĩ của mẫu thân mình nhưng không thể cãi lời, chỉ nói: “Hết thấy nghe theo mẫu hậu.”

Park thị thấy Jung Yunho không phản đối, miệng cười càng tươi, đẩy một cô gái đứng bên cạnh lên phía trước: “Hoàng nhi, đây là biểu muội của người, Su Ryeo, lúc người nhìn thấy nàng, nàng mới có sáu tuổi, nhoáng một cái giờ đã thành cô nương trưởng thành rồi, người nhìn xem, càng lớn càng xinh đẹp, ra đây, Su Ryeo, gặp biểu ca của người đi.”

Cô gái kia là tiểu nữ của huynh trưởng Park thị Park Hyun, tên là Park Su Ryeo. Vừa thấy Jung Yunho diện mạo bất phàm, cao lớn anh tuấn liền xấu hổ đỏ bừng cả mặt, quỳ gối hành lễ: “Su Ryeo bái kiến biểu ca.”

Jung Yunho quay mặt đi nơi khác, bình thần nói: “Không cần đa lễ.” Ý tứ mẫu hậu mình, hẳn nào có thể không biết? Nàng muốn hấn vừa ý Park Su Ryeo, để cho nàng tiến cung, đương nhiên tiến cung rồi thì vị trí Hoàng Hậu khẳng định là chạy không thoát khỏi tay nàng rồi.

Kim Jaejoong vểnh miệng cao cao, đôi mắt to thỉnh thoảng quét qua người Park Su Ryeo mấy cái, sau đó cậu cười rất vô hại, thật thà nói: “Su Ryeo cô nương lớn lên xinh đẹp như vậy, Yunnies nhất định phải chọn cho nàng một người chồng tốt đấy!”

Lời này vừa nói ra, Jung Yunho gần như nhin không được muốn bật cười. Chỉ là mặt Park thị cùng Park Su Ryeo thoáng cái hết trắng rồi đỏ, đỏ rồi lại trắng, rất bối rối.

Park thị rất tức giận nhưng cố nén lại, nghiêm nghị nói: “Hoàng thúc vào hậu cung có phải là không được phù hợp cho lắm không? Nhất lại là nơi tụ tập nữ quyến?”

Jung Yunho phát phát tay: “Đây là trăm mồi, đừng trách Hoàng thúc phụ.”

Park thị ghen lời không nói được điều gì, nhìn chằm chằm Kim Jaejoong, nở nụ cười: “Hoàng thượng mặc triều phục gì vậy? Chẳng lẽ phòng may đồ trong cung hiện tại lú lẫn rồi sao? Từ khi nào mà trên vai Thân vương lại đổi thành Kim Phượng ngũ sắc vậy? Chẳng lẽ Hoàng thúc muốn làm Hoàng hậu sao?!”

Đôi con ngươi đen lúng liếng của Kim Jaejoong nhìn nhìn đầu vai mình, lại nhìn Park thị, rất ủy khuất cúi đầu.

Jung Yunho nghe xong lời này thì đáy lòng vô cùng sốt ruột, vừa rồi đã nói với Kim Jaejoong hẳn sẽ để cậu làm Hoàng hậu, hiện tại mẫu hậu lại dùng ngữ khí này, đừng tưởng rằng Kim Jaejoong nghe không hiểu, cậu ngoài mặt thì nhìn như thể cái gì cũng không hiểu, kỳ thật trong nội tâm đều hiểu rõ, hiện tại trong lòng cậu nhất định rất ủy khuất, nhưng hẳn lại vướng mắc với thân phận, không thể đứng ra. Đang lúc Jung Yunho sốt ruột, Park thị cười đắc ý thì đằng sau truyền đến một giọng nói mang theo chút tức giận:

“Cái áo choàng này là ai gia làm cho Jae Jae, chẳng lẽ giờ ngay cả việc ai gia thuê cái gì, Thái Hậu cũng muốn soi xét sao?!”

Mọi người quay đầu lại, hóa ra là Thái Hoàng Thái Hậu Kim thị đã đến, vội vàng hành lễ: “Tham kiến Thái Hoàng Thái Hậu, Thái Hoàng Thái Hậu vạn thọ vô cương.”

Park thị cũng vẻ mặt xấu hổ hành lễ.

“Đứng lên đi, ai gia hiện tại tựa hồ đã thực sự trở thành ai gia rồi!” Kim thị nói như có như không, liếc xéo Park thị.

(Ai gia còn có nghĩa là bị thương, đau xót, đau thương)

Park thị vội vàng cười, giải thích: “Mẫu hậu chớ trách, vừa rồi chỉ là hiểu lầm...”

“Hiểu lầm?” Kim thị nhận trà Chu Tri Hiếu trình lên, nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Thái hậu, người niên kỷ chưa phải cao, chưởng quản hậu cung quan trọng, quan tâm đến trạng thái của mình cũng rất quan trọng. Ai gia rõ ràng cũng làm cho Jae Myung một chiếc áo choàng màu vàng, đầu vai cũng thêu Kim Phượng ngũ sắc, người làm thêu sao lại không biết?”

“Dạ, thần thiếp biết sai, thần thiếp tạ ơn mẫu hậu dạy bảo.” Park thị rất ảo não, trước mặt mọi người bị giáo huấn, lại không được phản bác, đành phải nhịn xuống.

Kim thị không quan tâm nài, gọi Kim Jaejoong tới: “Jae Jae, đến ngồi đây với mẫu hậu. Hôm nay Yunnice của con phải tìm phi tử, chúng ta chọn giúp.”

Mọi người vốn tưởng vứt hi vọng này, nay Kim thị lại nhắc đến liền nhao nhao lên, thẹn thùng rồi thì cao hứng.

Chỉ có một mình Jung Yunho ảo não, lời này của Hoàng tổ mẫu rõ ràng là trào phúng hẳn, muốn buộc hẳn tỏ rõ thái độ. Điều này cũng không thể trách nài, nài là một mẫu thân, mẫu thân sẽ bảo vệ nhi tử của mình. Cho nên Jung Yunho ở đây nói gì cũng không ổn.

Đang lúc hẳn khó xử thì mèo mù vớ được cá rán — Đồng Lễ Đồng công công tới: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Ngạc Châu cấp báo về tình hình thiên tai, Hộ bộ Tề đại nhân đang ở Phong Dân điện chờ truyền triệu.”

“Trẫm sẽ đi ngay!” Jung Yunho xoay người hành lễ với Kim thị cùng Park thị: “Nhi thần có việc, xin được cáo lui trước.” Vừa nói xong, hẳn nhìn thoáng qua Kim Jaejoong phía đối diện rồi vội vã đi ngay, không biết là rất gấp hay giả bộ.

6. Chương 6

Kim Jaejoong thấy Jung Yunho đi rồi cũng ngồi không yên, nói với Kim thị: “Mẫu hậu, chọn phi tử không thú vị, Yunnice cũng đi rồi...”

Kim thị vỗ vỗ lưng cậu: “Vậy con cùng mẫu hậu đến chỗ hoàng huynh con được không? Mẫu hậu nhớ hoàng huynh con rồi...”

Kim Jaejoong nhẹ gật đầu.

Kim thị chậm rãi cầm tay Kim Jaejoong, nói với mọi người: “Cứ tiếp tục đi, ai gia mệt rồi.”

“Dạ, cung tống Thái hoàng thái hậu, thái hoàng thái hậu vạn thọ vô cương...”

Park thị nhìn mẫu tử hai người rời đi mà hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhẹ nhàng kéo tay Park Su Ryeo nói: “Su Ryeo à, con chớ thương tâm, biểu ca con thoát nhìn khá thích con đấy, có cô ở đây, nhất định không để con chịu ủy khuất.”

Park Su Ryeo rầu rĩ nhẹ đáp một tiếng.

Không nói về bên này, chúng ta cùng tới phía bên kia.

Jung Yunho tới Phong Dân điện, nào có vị Tề đại nhân gì, chỉ có một thiếu niên tay cầm quạt xếp dát bạc viền vàng đứng đó, mặc bộ lam hoa lưu ly, bên hông là ngọc Lam Điền tốt nhất phát ra ánh sáng màu xanh nói rõ địa vị của hắn.

Jung Yunho nhìn đã biết người tới định làm gì, lại còn cố ý nghiêm mặt nói: “Lớn mật, dám báo cáo sai tình hình thiên tai, giả mệnh quan triều đình, phải bị tội gì!”

Người tới kia mắt hoa đào khẽ cười, không nhanh không chậm mở quạt xếp: “Hoàng thượng thật sự là rất không có ơn tất báo nha?! Vì thần biết rõ Hoàng thượng gặp khó khăn, đặc biệt nghĩ cách cứu viện, lại còn rơi vào kết quả như vậy, thật khiến trái tim thần đau lòng a!”

“Park Yoochun, đủ rồi!” Jung Yunho nhin không được bật cười, “Quả thật là trầm phải nhờ người.”

Người tới chính là Park Yoochun, con trai trưởng của Park Hyun, là bạn tốt của Jung Yunho, phong lưu mà không hạ lưu, đi qua muôn vạn đóa hoa mà phần không dính thân. Hắn phẩy nhẹ quạt, cười nói: “Hôm nay nghe nói muội muội Su Ryeo được mời tiến cung cùng Thái hậu dùng cơm trưa, còn có nữ quyến của tất cả vương công đại thần đều bị triệu tiến cung, ta biết ngay người nhất định sẽ gặp nạn, cho nên đã đến đây cứu trợ đấy!”

“Được được, trầm cảm ơn người vẫn không được sao?” Jung Yunho cười, sau đó thở dài, “Chỉ có điều thoát được nhất thời không phải là thoát được cả đời a!”

Park Yoochun nhìn như vô tình vuốt vuốt quạt, đột nhiên hỏi: “Người còn chưa bắt được Kim Jaejoong?”

Jung Yunho vẻ mặt đau khổ lắc đầu.

Park Yoochun thở dài: “Thật không biết là người quá dần hay...” Nói đến một nửa, hắn đột nhiên ý thức điều gì liền nuốt nửa sau câu nói.

“Ân?” Jung Yunho dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Park Yoochun.

“A, không có gì, ha ha.” Park Yoochun mở quạt, cảm khái: “Hôm nay hoa phù dung, ngày mai con nổi dòng. Chuyện liên quan đến vấn đề hạnh phúc trăm năm, sao phải kéo dài làm gì!”

Jung Yunho nhếch miệng. Đùng tưởng rằng hắn không biết Park Yoochun muốn nói gì, hắn chỉ đang cảnh cáo hắn sớm cho Kim Jaejoong một danh phận. Hắn cũng muốn, nhưng vấn đề phải làm thế nào đây?

Hai người trong lúc nhất thời không nói lời nào, đúng lúc này, Kim Jaejoong âm ỉ chạy vào: “Yunnie Yunnie...” Cậu thấy Park Yoochun cũng có mặt, lập tức bấu trườn mắt với Park Yoochun: “Vương Triều Mã Hán, Trương Long Triệu Hổ, Triển hộ vệ —— Bắt hắn xuống mau! Lấy đầu trăm của ta trăm hắn!!”

“Ha ha ha ——” Park Yoochun ôm bụng cười to, “Nhóc đáng yêu à, người đừng có đáng yêu như vậy được không, ta thấy rất buồn cười đó...”

Jung Yunho cũng dở khóc dở cười, Kim Jaejoong lúc vội vàng nói linh *** thường rất đáng yêu, mà Park Yoochun cái gì cũng tốt, chỉ có một điều không tốt là thích lấy Kim Jaejoong ra đùa giỡn, Kim Jaejoong cũng vì kiểu đùa giỡn cũ rích của hắn mà mỗi lần nhìn thấy đều rất khinh bỉ, coi thường.

“Lớn mật, không được gọi bốn vương là nhóc đáng yêu!” Kim Jaejoong bĩu môi trừng mắt chống nạnh.

“Dạ dạ dạ, Nhuận Vương gia tha mạng...” Park Yoochun làm biểu tình ta sợ, sau đó lại nhịn không được cười to.

“Yunho ——” Kim Jaejoong làm nũng, âm cuối kéo dài y như trong mộng của Yunho, “Người xem hấn, bắt nạt Jaejoong, thật đáng ghét!”

“Park Yoochun, người chọc Hoàng thúc phụ mất hứng, phạt người làm một món trang sức trừ tà cho Hoàng thúc phụ!” Jung Yunho trong lòng hiểu rõ, Kim Jaejoong ngoài miệng thì chán ghét Park Yoochun, kỳ thật trong lòng rất thích hấn, chiếc vòng tay trừ tà bằng bạc chạm rồng khảm Âm Hồng bảo thạch mà cậu vẫn đeo là Park Yoochun tặng, cậu thích vô cùng, lúc nào cũng đeo. Kỳ thật Kim Jaejoong là một người rất thẳng thắn, thích cùng không thích phân vô cùng rõ ràng.

Park Yoochun khẽ cúi người: “Vi thần tuân lệnh!”

“Park Yoochun!” Kim Jaejoong chỉ vào hấn nói: “Người đánh cờ với bốn vương! Bốn vương muốn đánh cờ!”

Park Yoochun còn chưa lên tiếng, Jung Yunho đứng bên đã vội nói: “Vệ Tẫn Trung, còn không mau bày cờ cho Nhuận Vương gia!”

“Không cần!” Kim Jaejoong cười hì hì với Park Yoochun, “Chúng ta chơi luật mới đi...”

Park Yoochun vốn không quá tình nguyện, hiện tại vừa nghe luật mới, lập tức cười rộ lên: “Nhóc đáng yêu, dù chơi luật gì thì cũng không được chơi xấu để thắng như lúc trước đây.”

Kim Jaejoong bĩu môi: “Không được xem thường người như vậy, ta rất lợi hại nha!”

Jung Yunho bắt đầu dĩ lắc đầu: “Các người chơi đi, trầm phê tấu chương.” Nói xong liền xoay người trở lại chiếc bàn bằng gỗ tử đàn. Hai người này, một người là tính trẻ con, một người lại thích trêu chọc người kia, hấn cũng chẳng biết gì.

Vì vậy, hai người bắt đầu đánh cờ, Vệ Tẫn Trung cùng Đồng Lễ tận tụy đứng một bên ghi chép lại cuộc chơi —— Hai người dùng bàn cờ trong đầu, dựa vào trí nhớ mà ghi nhớ vị trí từng quân cờ của mình và đối phương, sau đó thông báo vị trí đặt cờ của bản thân, cuối cùng, nếu bên thua không phục sẽ dựa vào ghi chép của hai vị công công để đối chiếu. Phương pháp chơi cờ vậy như vậy khắp thiên hạ chỉ có bốn người chơi, Kim Jaejoong, Park Yoochun, Shim Changmin, còn có một người chính là sư phụ dạy ba người này đánh cờ —— “Kỳ vương” không cờ.

Hai người ngồi đối diện nhau, không ngừng báo tên nơi đặt quân cờ tiếp theo, hai vị công công bên cạnh cũng khẩn trương ghi chép lại cuộc đấu.

“Ô Ngũ vĩ Ngũ kinh.” Park Yoochun vẻ mặt mỉm cười, hoàn toàn nhìn không ra là đang đánh cờ.

“Ô Ngũ vĩ Tam kinh.” Kim Jaejoong cau mày, đôi mắt to đen lúng liếng đảo tới đảo lui.

Jung Yunho ngồi trên phê hết một chồng tấu chương, ngẩng đầu nhìn lên, Phong Dân điện cũng đã vây đầy người, ngay cả phụ hoàng hấn cũng đến...

Hấn đi xuống nhìn, vừa đi qua đã nghe thấy Kim Jaejoong reo lên: “Oa!!! Thắng rồi!”

Mà Park Yoochun thua cũng không giận, mỉm cười mở quạt xếp: “Nhuận Vương gia kì nghệ hạng nhất, tiểu thần thua tâm phục khẩu phục.”

“Người quả nhiên không đủ trình độ, luận đối thủ —— Chắc chỉ có mình Changmin thôi!” Kim Jaejoong đắc ý chống nạnh cười to.

“Jae Jae quả nhiên lợi hại.” Thiên Túc đế vỗ vỗ đầu Kim Jaejoong, “Hôm nay muốn ban thưởng cái gì không?”

Kim Jaejoong đắc ý chỉ vào Park Yoochun: “Ta cái gì cũng không muốn, ta chỉ cần hấn ra ngoài cửa Chính Dương cầm bàn cờ hô to ba lần ‘Ta không bằng Nhuận Vương gia!’”

“Phốc ——“ Nghe xong cái này, Thiên Túc để cùng Jung Yunho đều cười, chỉ có Park Yoochun bắt đầu nhăn mặt:

“Vương gia, cái này không được...” Giờ hắn đã biết Kim Jaejoong là phần trư ăn lão hổ, nhìn thì vô hại nhưng thật ra lại là người tà ác nhất!

“Yoochun, vậy thì vất vả người ra cửa Chính Dương một chuyến rồi...” Thiên Túc để ra vẻ bình thản nói.

“Rõ ——“ Park Yoochun thất bại nhìn Kim Jaejoong, hữu khí vô lực rời đi.

“Tiểu Vệ Tử, người đi giám sát, làm xong thì về miêu tả sắc mặt của người chung quanh cho bản vương nghe!” Kim Jaejoong đặc ý làm mặt quỷ với bóng lưng Park Yoochun: Ai bảo mọi người chọc ta mất hứng, trách ai được!

“Vâng, nô tài đi ngay...” Vệ Tẫn Trung kích động bước đi, xem nào nhiệt thì sao có thể từ chối được!

“Yunnies, nghe nói hôm nay mẫu hậu người triệu các nữ quyến tiến cung, người có ý kiến gì không?” Thiên Túc để ngồi trên ghế, mặt không có biểu lộ gì đặc biệt.

Jung Yunho suy nghĩ một lát, thản nhiên nói: “Nhi thần không định nạp phi.”

Thiên Túc để trầm tư nhấp một ngụm trà, liếc Kim Jaejoong ngồi bên cạnh, lại nói: “Vậy người muốn như thế nào?”

Jung Yunho cũng nhìn thoáng qua Kim Jaejoong, đưa tay kéo cậu vào lòng mình, cất cao giọng nói: “Như phụ hoàng đoán, nhi thần muốn ở bên Hoàng thúc phụ mãi mãi.” Hắn nói xong, cúi đầu lẳng lặng chờ bảo tố nổi lên, ai ngờ một lúc lâu chẳng có tiếng động gì. Hắn nghi hoặc ngẩng đầu, chỉ thấy Thiên Túc để cười dịu dàng nhìn hai người, hắn định mở miệng, Thiên Túc để đã nhanh hơn cướp lời:

“Jae Jae, người có nghe không, Yunnies nói hắn muốn cùng người bạch đầu giai lão.”

Kim Jaejoong nghịch nghịch ngón tay, giả bộ như không nghe thấy. Jung Yunho bên cạnh cầm tay cậu: “Phụ hoàng nói với người kia, tiểu hài tử không lễ phép gì cả!”

Kim Jaejoong lúc này mới cười ngẩng đầu lên nói: “Ý tốt của hoàng huynh, Jaejoong há có thể cô phụ, chỉ sợ...” Cậu và Kim thị vừa mới đi gặp Thiên Túc để, sau đó nói rõ mọi việc với hắn, cho nên hắn mới đến hỏi thái độ của Yunho.

“Cái này phải nhờ hoàng đệ giả bộ không biết rồi, không phải sao?” Thiên Túc để cười thần bí, sau đó nói: “Được rồi, ta về đây, vừa rồi nhìn hai người đánh cờ, cơn nghiện cờ lại lên, ta phải tìm Triệu Trình làm một ván.”

Kim Jaejoong cười thở dài: “Cung tống hoàng huynh.”

Lại quay đầu nhìn Jung Yunho, lúc này mới phát hiện hắn hoàn toàn đờ người: “Yunnies, Yunnies... Người làm sao vậy?”

Jung Yunho bắt lấy tay cậu, dùng ánh mắt tràn ngập nghi hoặc nhìn cậu: “Người lừa ta?”

Kim Jaejoong bắt đầu dĩ cười cười: “Ta không lừa người sao có thể ở bên cạnh người thời gian lâu như vậy, Kim Jaejoong nếu không ngốc sao có thể đồng sàng cộng chẩm với người nhiều năm như vậy, bao nhiêu người đề phòng ta đoạt ngôi vị hoàng đế của người, còn người nắm đó hạ Thất tuyệt tán trên người ta... Sao có thể buông tha cho ta đơn giản như vậy?”

Jung Yunho nghe xong, suy nghĩ một lát, đột nhiên cười ha hả, cầm lấy tay Kim Jaejoong không chịu buông, hai Kim Jaejoong tưởng hắn không chịu được kích thích, tâm phát điên, đang định gọi người thì Jung Yunho đã ghé vào tai cậu trêu chọc: “Cho nên ta không cần lo lắng người sẽ vì chuyện kia mà chán ghét ta, xa cách ta đúng không?”

Kim Jaejoong sửng sốt một lúc mới hiểu được hắn đang nói gì, mặt đỏ nhè nhàng đâm lên người hắn: “Nghĩ cái gì vậy, dè dặt!”

Jung Yunho bắt lấy tay cậu, cười ha ha: “Trẫm không phải dê xồm, trẫm là Tống Ngọc nha Hoàng thúc phụ ——” Hắn cúi đầu xuống hôn lên môi Kim Jaejoong, Kim Jaejoong đẩy hắn hai cái như muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, cuối cùng cũng thuận theo.

(Tống Ngọc: Chỉ hạng văn nhân, tài tử, lễ nghĩa.)

Không biết có phải vì quá vui hay không mà lần này Jung Yunho tấn công đặc biệt mãnh liệt, liên tục đưa đầu lưỡi mình vào trong miệng Kim Jaejoong tìm kiếm, Kim Jaejoong bất đắc dĩ hé miệng, lập tức bị đầu lưỡi vừa trơn vừa ướt hung hăng đùa giỡn một phen.

Đang lúc thiên lôi động địa cầu oanh liệt, Vệ Tẫn Trung xông vào: “Nhuận Vương gia! Nhuận Vương gia! Park đại nhân... Nô tài cái gì cũng không thấy, Nhuận Vương gia cùng Vạn tuế gia đi đâu vậy...”

“A... Buông ra...” Kim Jaejoong da mặt mỏng, đẩy Jung Yunho ra. Cậu thở không ra hơi nhìn Jung Yunho, mắt đảo vòng quanh: “Hoàng thượng, thỉnh tự trọng...”

“Tự trọng?” Jung Yunho nhú mày, cười gian xảo: “Hoàng thúc phụ ngày đó thở gấp trong ngực ta cũng đâu có nhắc đến hai chữ tự trọng nha...”

“Người, người hạ lưu!” Nào biết rằng Jung Yunho sẽ nói ra lời này, nhất là lại còn gọi Hoàng thúc phụ, Kim Jaejoong quả thực hận không thể đào cái động rồi chui xuống.

“Hạ lưu?” Jung Yunho tiếp tục nhướn mày, dần dần dồn Kim Jaejoong đến bên chiếc bàn bằng gỗ tử đàn, “Hoàng thúc phụ, Yunnie hạ lưu Hoàng thúc phụ còn chưa được thấy mà đúng không?”

Kim Jaejoong khóc không ra nước mắt, sao cậu vừa mới bộc lộ con người thật, Jung Yunho đã thay đổi như vậy!

Jung Yunho nâng gối nhẹ nhàng đâm vào giữa bắp đùi Kim Jaejoong, sau đó bắt đầu dùng đầu gối mân mê: “Hoàng thúc phụ, hạ lưu là như vậy sao?”

“Người, người, người đủ rồi...” Kim Jaejoong hai tay đều bị giam cầm, thân thể bị đè lên bàn, không có lực đánh trả, chỉ có thể dùng đôi mắt không hề mang lực sát thương trừng hắn.

“Nhìn người xem, rõ ràng cũng đã có phản ứng rồi còn gì, sao còn cố chấp vậy, Hoàng thúc phụ...” Jung Yunho dùng đùi mở hẳn hai chân Kim Jaejoong ra, chen người vào giữa, “Hay là để chất nhĩ thỏa mãn người đi, ‘tiểu chất nhĩ’ người cũng đã từng gặp rồi...”

Kim Jaejoong tức đến sắp thổ huyết, hắn vậy mà lại nói lời hạ lưu như vậy, càng đáng chết hơn là mình lại vô thức dùng chân kẹp chặt thân thể hắn!!

Jung Yunho tỏ vẻ rất hài lòng với phản ứng của cậu, vươn tay sờ đến bên hông cậu —— Bình thường vì thường xuyên mặc quần áo cho Jaejoong nên hắn đã sớm quen thuộc rồi, chỉ vài cái đã cỡi quần lót bên trong.

“Jung Yunho! Người thật đáng ghét, ta ghét người, ta ghét người...” Kim Jaejoong thấy mạnh không được bắt đầu om sòm khóc lóc giả ngốc, “Ô ô... Yunnie là đồ xấu xa, Yunnie bắt nạt Jaejoong...”

“Jaejoong nghe lời, lát nữa Yunnie sẽ khiến người rất thoải mái...” Jung Yunho cũng rất phối hợp trấn an cậu, sau đó không đợi Jaejoong trả lời, hắn đã xoay cậu lại, để cả người cậu ghé trên mặt bàn, cặp đùi trắng nõn thon dài tạo lên một khung cảnh mỹ lệ, nhìn không sót thứ gì.

Jung Yunho cũng cởi quần mình, đặt long căn vào giữa hai chân Kim Jaejoong: “Hoàng thúc phụ, kẹp thật chặt nha, bằng không chất nhĩ cũng không dám đảm bảo mình không tiến vào đây đâu ——” Hắn dùng tay mập mờ vỗ vỗ bờ mông mềm mại của Jaejoong.

“Ô ô... Người là đồ xấu xa... Ta ghét người nhất... Ah...” Ngay lúc cậu lên tiếng, cảm địa của cậu liền bị người chạm vào.

Jung Yunho dùng sức động, Kim Jaejoong thật sự rất tuyệt vời, chỉ dùng đùi thôi mà đã khiến hắn điên đảo muốn dừng mà không được, đôi khi động tác của hắn quá nhanh, Kim Jaejoong lại nhịn không được run rẩy, rõ ràng không tiến vào trong thân thể cậu vậy mà tiếng thở gấp vẫn mang lên liên tiếp. Cuối cùng, lúc Jung Yunho đạt đến cực điểm, Kim Jaejoong thật sự nhịn không được, cầu khẩn:

“Yunnies, người giúp Hoàng thúc phụ...”

Jung Yunho xoay người cậu lại, để cậu ngồi trên mặt bàn, nhìn chỗ vừa rồi bị ma sát đến hơi sưng, dịch trắng tung tóe đầy bắp đùi cậu. Hắn cúi người xuống, từng ngậm từng ngậm liếm sạch sẽ vết bẩn, sau đó ngậm chặt lấy vật đang run rẩy.

“Ah... Yunnies... Bẩn lắm...”

Jung Yunho mặc kệ cậu, tiếp tục dùng miệng hôn.

Kim Jaejoong cả người rất nhanh liền ngồi không yên, tiếng rên rỉ không dứt bên tai, một lát sau, cậu cuối cùng cũng phóng thích toàn bộ ra.

Cậu ghé trên bả vai Jung Yunho, thở hổn hển từng hơi.

“Jaejoong, ta nói rồi, ta sẽ không chính thức đụng vào người trước lúc cho người một danh phận.” Jung Yunho ôm cậu, hôn nhẹ lên khóe mắt.

“Người thật đáng ghét, Jaejoong ghét người ghét người...” Kim Jaejoong quyết định vẫn quay trở lại làm kẻ ngốc thì tốt hơn, bằng không cậu chắc chắn sẽ bị Jung Yunho ăn sạch ngay cả vỏ cũng không thừa!

“Được được được, ghét ta...” Jung Yunho cũng phối hợp theo cậu, “Đói bụng không? Yunnies mang người đi ăn cái gì được không?”

“Được.” Kim Jaejoong nhẹ gạt đầu, nhu thuận nhìn Jung Yunho: “Muốn ôm...”

“Rồi... Yunnies mặc quần áo rồi ôm người.” Jung Yunho sửa sang lại quần áo cho mình cùng cậu xong, lúc này mới ôm ngang người cậu đi ra ngoài, “Jaejoong à, sao người cần ta?”

“Người vừa rồi dùng quá nhiều sức, đùi ta còn đau này...” Trùng mắt bĩu môi nhìn.

“Vậy lần sau đổi chỗ khác...” Jung Yunho nói xong nhìn cậu thì cậu đã sớm làm đà điều trốn vào trong lòng ngực hắn:

“Ta muốn nói cho mẫu hậu cùng hoàng huynh, Yunnies bắt nạt ta!!”

Jung Yunho nhìn cậu, nở nụ cười cưng chiều.

7. Chương 7

Gia yến

Gia yến hoàng gia bình thường cũng chỉ có vài người, nhưng lần này trưởng công chúa Huệ Dương trở lại cung, khiến cho gia yến vốn chỉ chuẩn bị cho năm người phải khẩn trương tăng thêm hai bộ bát đĩa.

Yến hội chưa chuẩn bị xong, người trong nhà trước hỏi han ân cần một phen.

Huệ Dương công chúa bắt quá mới ngoài ba mươi, mặc váy satanh dệt kim thêu hoa, bên ngoài khoác áo tơ tằm, mái tóc mềm mại được búi lên, trên cài trâm khảm ngọc, hoa cài đầu tầng tầng lớp lớp dày đặc trang trí phía sau búi tóc, khuôn mặt rất giống Kim Jaejoong, cùng là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. “Ai nha, đệ đệ, tới đây để tỷ tỷ nhìn nào!” Huệ Dương công chúa Jung Jae Hye xưng hô với hai người em ruột tất cả mọi người đều rõ ràng, gọi Thiên Túc để là “Hoàng đệ”, mà gọi Kim Jaejoong lại giống như nhà dân bình thường, trực tiếp gọi “Đệ đệ”, mức độ sủng của nàng với Kim Jaejoong quả thực phải vượt qua cả Jung Yunho cùng Thiên Túc đến, yêu quý cậu vô cùng.

Kim Jaejoong nhu thuận đi qua: “Đệ đệ bái kiến đại tỷ.”

Huệ Dương nâng cậu lên, dịu dàng kéo lại gần: “Ai! Làm sao bây giờ! Mẫu hậu, đệ đệ lớn lên càng ngày càng tuấn tú nha, gả cho Changmin nhà ta được không? Con sẽ rất yêu thương đệ ấy...”

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy Kim Jaejoong sắc mặt kỳ lạ, khóe miệng co giật, Jung Yunho mặt lạnh băng, Shim Changmin cười nhẹ một tiếng.

Kim thị cười oán trách một câu: “Nói vậy, ở đâu có chuyện cứu cứu gả cho cháu ngoại hả?”

Huệ Dương phát tay: “Ai, ngày xưa Hán Huệ đế là cữu cữu không phải vẫn cưới con gái Lỗ Nguyên công chúa, cháu gái của mình Trương Yên sao? Hiện tại cháu trai lấy cữu cữu của mình thì có gì kỳ quái! Đệ đệ khi còn bé ta đã từng nói qua, sau này phải gả cho Changmin nhà chúng ta... Đúng không, đệ đệ?”

Kim Jaejoong ngậy thơ nhìn Huệ Dương: “Gả cho Changmin có đồ ăn ngon không?”

Huệ Dương dùng sức gạt đầu: “Tỷ cam đoan, nhất định có đồ ăn ngon!”

Jung Yunho đang định nói thì Thiên Túc đế đã lên tiếng trước: “Đại tỷ lời ấy nhằm rồi, nếu như bàn về ẩm thực, có chỗ nào hơn được hoàng cung đâu?”

Huệ Dương lúc này liền trở mặt: “Sao nào, hoàng đệ định tranh giành đệ đệ với ta à?”

Thiên Túc đế chưa kịp nói thì Park thái hậu ngồi bên vội cướp lời: “Tỷ tỷ đừng tức giận, thái thượng hoàng chỉ là nói giỡn mà thôi... Chúng ta sao dám tranh, Yun Ji của chúng ta mới chỉ có mười một tuổi...” Ý hoàn toàn gạt Jung Yunho ra khỏi danh sách cầu thân.

Huệ Dương còn muốn nói gì, Kim Jaejoong đã tiếp lời: “Đại tỷ, lần trước Jaejoong nói muốn đến nhà đại tỷ ở vậy ngày tỷ đều không cho, hiện tại có thể đến rồi đúng không?”

Lời này vừa nói, Jung Yunho liền quay đầu không thể tin được nhìn Kim Jaejoong.

“Đương nhiên có thể nha...” Huệ Dương cười, “Lần trước đại tỷ không phải không cho người đi, còn không phải Yunnie nói người bị phong hàn không đi được, cho nên lúc sau đành thôi.”

“Đại tỷ là tốt nhất...” Kim Jaejoong cười đến nheo mắt lại, không thèm nhìn Jung Yunho.

“Khởi bẩm Thái hoàng thái hậu, yến hội đã chuẩn bị xong.” Chu Tri Hiếu tiến đến bẩm báo.

Kim thị lúc này mới đứng dậy: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Mẫu hậu cẩn thận.” Kim Jaejoong vĩnh viễn là đứa con nhu thuận nhất, thấy Kim thị đứng dậy liền vội vàng tiến lên đỡ.

Huệ Dương thấy vậy, càng nhìn càng thích như mẹ vợ nhìn con rể: “Chắc chắc, nếu vào Shim gia chúng ta, vậy ta là mẹ chồng của đệ đệ rồi...”

Kim Jaejoong nghe vậy thân thể phút chốc chấn động: Má ơi, tỷ tỷ, ta cầu tỷ buông tha ta đi mà...

Jung Yunho đã đen mặt, không nói một lời theo sát phía sau họ, Shim Changmin đứng bên như đang nhìn mẫu thân người khác đi cầu thân, cười vui vẻ.

Mọi người ngồi vào vị trí, Jung Yunho cùng Shim Changmin vì là bề dưới, chỉ có thể ngồi dưới cùng, Kim Jaejoong ngồi bên cạnh Kim thị, bên cạnh là vô số đĩa thức ăn.

“Jae Jae, đây là thứ người thích ăn nhất này.”

“Lại đây, đệ đệ, ăn cái này đi.”

“Jae Jae, hoàng huynh gấp cho người cánh gà người thích này.”

Trong bát Jaejoong toàn bộ đều là đồ ăn cậu thích nhất, cậu cũng gấp cho mọi người: “Mẫu hậu, người thích nhất gà hầm táo. Hoàng huynh, người thích canh gà. Đại tỷ thích đùi.” Cuối cùng, cậu gấp một con tôm trong đĩa tôm hầm nướng trước mặt: “Yunnie, người thích nhất...”

“Không cần, trầm sợ dị ứng.” Jung Yunho lạnh lùng nói, ngay cả ngôi tự xưng cũng là “Trầm”.

Shim Changmin thiếu chút nữa phun thịt gà trong miệng ra, lại cười nói: “Hoàng huynh sợ là sau này không ăn được tôm hầm nướng rồi, hoàng cữu phụ không cần phải phí tâm đâu.” Sau đó cậu đứng dậy gấp cho Jung Yunho một miếng thịt hầm ngó sen: “Cái này mới hợp với hoàng huynh nhất, sẽ không gây dị ứng, quan trọng hơn là vị ngọt dễ dàng làm giảm bớt vị chua...”

Lời này vừa nói ra, mặt Jung Yunho càng thêm đen, mặt Park thị ngồi bên cạnh cũng không dễ nhìn chút nào.

Kim Jaejoong thầm nghĩ, Shim Changmin cùng Huệ Dương đúng là mẫu tử liên tâm, có mẹ tất có con, đều là người e sợ thiên hạ bất loạn.

Kim thị nói: “Các người đừng gấp tới gấp lui nữa, hôm nay là gia yến, cứ tùy ý đi.”

Kim thị đã nói vậy, mọi người đành phải một lòng ăn cơm.

Tiệc tan, Huệ Dương kéo Kim Jaejoong: “Đệ đệ, bây giờ ngươi nhất định phải đến nhà đại tỷ ở mấy ngày, bằng không đại tỷ sẽ không buông tha ngươi đâu.”

Kim Jaejoong ngậy thơ nhìn Huệ Dương: “Được, Jaejoong thích nhất là Changmin chơi với đệ!”

Huệ Dương cười ha ha vỗ vỗ tay Jaejoong: “Vậy là tốt nhất, Vệ Tẫn Trung!”

“Nô tài có mặt, công chúa có gì phân phó?” Vệ Tẫn Trung cúi đầu nghe phân phó.

“Ngươi đi thu thập quần áo của Nhuận Vương gia, Nhuận Vương gia cùng chúng ta về Shim phủ trước.” Huệ Dương vừa mới nói xong đã thấy Jung Yunho cau mày:

“Cô mẫu sao phải vội vã như vậy? Hoàng thúc phụ ngày thường đều do Yunnie chăm sóc, có vài việc quan trọng phải dặn dò Vệ Tẫn Trung, lát nữa sẽ đưa Hoàng thúc phụ qua đó!”

Huệ Dương sao có thể không biết tâm tư của chất nhi, kéo dài nữa thì chỉ sợ việc này sẽ ngấm nước nóng liền nói ngay: “Đệ đệ đi với ta luôn, Vệ Tẫn Trung tới sau cũng được... Người đâu, chuẩn bị kiệu cho ta, ta muốn dùng kiệu tám người khiêng nâng đệ đệ trở về...”

Kim Jaejoong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cậu biết rõ Jung Yunho tuyệt đối không buông tha cậu dễ dàng như vậy...

“Được.” Jung Yunho cười lạnh, “Hoàng thúc phụ, người muốn đi thì đi đi, Yunnie cung tống, đợi khi người về thì sẽ hiếu kính người cẩn thận!”

“Yunnie, ta sẽ mau trở về.” Kim Jaejoong tặng hần một nụ cười rực rỡ, quay người lên kiệu thì rung mình một cái.

Cậu đột nhiên có cảm giác tận thế đang tới gần, có lẽ cậu nên bảo Changmin để cậu ở lại nhà hần thêm mấy ngày...

Sáng sớm hôm sau.

Kim Jaejoong đang ngủ đột nhiên cảm giác một bàn tay nóng bỏng sờ tới sờ lui trên người cậu, cậu sợ tới mức vội vàng mở to mắt, hóa ra là Jung Yunho đang ngồi đầu giường, dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cậu: “Tỉnh?”

Kim Jaejoong bĩu môi: “Sao ngươi lại tới, ta mới đến hôm qua, sáng sớm hôm nay ngươi đã định đón ta trở về?! Ta mới không cần...” Nói xong, mắt to nháy nháy mấy cái nhìn hần.

“Jaejoong ngoan, trở về với Yunnie đi...” Kim Jaejoong từ nhỏ đến lớn chưa từng rời khỏi hần, thỉnh thoảng có mấy lần đến Vương phủ ở cũng là bắt đắc dĩ, tối hôm qua không được ôm cậu khiến cho hần gần như cả đêm không ngủ, khát vọng đối với cậu càng thêm sâu đậm.

“Nhưng mà, Jaejoong còn chưa chơi đủ với Changmin, hôm qua Changmin bảo hôm nay...” Kim Jaejoong đếm đếm đầu ngón tay nói, đột nhiên nghĩ đến điều gì, vẻ mặt cảnh giác nhìn Jung Yunho: “Ta không nói cho ngươi!”

Jung Yunho đột nhiên nổi hứng trêu chọc Kim Jaejoong: “Hoàng thúc phụ, đừng không uống rượu mời lại muốn uống rượu phạt nha, Yunnie đến đón ngươi thì ngươi nên ngoan ngoãn đi cùng Yunnie, nếu không...”

“Hừ, Yunho thôi, đáng ghét!” Kim Jaejoong nói xong định đứng dậy, ai ngờ thoáng cái bị Yunho đè xuống giường:

“Hoàng thúc phụ, ngươi thật sự rất không nghe lời... Như vậy chất nhi không thể không dùng thủ đoạn để mời ngươi về...”

“Hoàng thượng, thỉnh tự trọng... Ngươi thả ta ra... A...”

Sau một hồi rên rỉ.

“Người đáng ghét...” Câu mắng quen thuộc của Kim Jaejoong.

“Trẫm biết rõ Hoàng thúc phụ yêu long căn của trẫm nhất...” Vẫn hạ lưu như trước.

“Cho nên, bây giờ người có thể đi rồi!!!” Kim Jaejoong bĩu môi tròng mắt, “Người cùng Park Yoochun đều đáng ghét như nhau! Jaejoong không bao giờ muốn gặp người nữa!” Cậu hoàn toàn không hiểu vì sao Jung Yunho chỉ dùng bắp đùi mà cậu đã có cảm giác như vậy!

“Được, buổi tối trẫm lại tới.” Jung Yunho cười hên lên trán Kim Jaejoong.

“Đáng ghét đáng ghét...” Kim Jaejoong nhỏ giọng lầm bầm, lại vươn tay ra với hân: “Ôm một cái, mặc quần áo.”

“Được, Yunnies mặc quần áo cho người.” Jung Yunho ôm cậu, bắt đầu mặc quần áo chỉnh tề, “Yunnies buổi tối lại đến, người ngoan ngoãn ở nhà cô mẫu, không được đi đâu, đã biết chưa?”

“Cổng ta đi dùng điểm tâm!” Kim Jaejoong mở hai tay.

“Được.” Jung Yunho nhìn Jaejoong đáng yêu, quay lưng lại, “Lên đây đi... Á, người định đá gãy eo chắt nhi à, cẩn thận sau này eo chắt nhi bị thương không thỏa mãn được người!”

“... ..”

Hai người vừa bước ra cửa, bỗng nhiên trông thấy Shim Changmin thủ ngoài cửa đóng đưa quạt, tựa vào tường: “Hoàng huynh đến gì mà sớm vậy, không đi bá kiến cô mẫu cô phụ, người không biết tưởng huynh đi yêu đương vùng trộm đó...”

“Hừ, người là Shim tiểu bính chết tiệt!” Bốn bề vắng lặng, Jung Yunho hoàn toàn không còn là một vị Hoàng đế đức độ, như đứa trẻ mắng chửi người. “Lúc ta không có ở đây không được bắt nạt Jaejoong nhà ta, không được ăn đậu hũ của cậu ấy!”

Trên lưng hân, Kim Jaejoong vẽ mặt ngọt ngào, ôm cổ Jung Yunho giả bộ ngưỡng ngượng.

Shim Changmin nhàn nhã đứng đưa quạt, không biết trời tháng tám có gì mà nóng, tám phần giống Park Yoochun làm dáng, vươn tay ra với Jung Yunho: “Hoàng huynh, bản vương không mua bán cái gì không có lợi, người hiểu mà...”

Jung Yunho từ trong mực móc ra một chồng ngân phiếu, “Ba ” một tiếng đập lên tay Shim Changmin: “Cầm lấy đi! Cầm đến Áp Mãn lâu mà chơi!”

“Chắc chắn.” Shim Changmin cất ngân phiếu vào trong ngực, thu quạt, “Không được vũ nhục nơi thần thánh nhất trong lòng ta, Kinh thành đệ nhất vệt nường — Áp Mãn lâu!”

Kim Jaejoong nhìn chồng ngân phiếu dày cộp, nở nụ cười, Shim Changmin lập tức rung mình một cái, có dự cảm bất hảo nha!

8. Chương 8

Jung Yunho phải vào triều sớm, cũng không thể ở cùng Kim Jaejoong, cho nên Kim Jaejoong ăn hết bữa sáng liền nhao nhao lên muốn Shim Changmin dẫn cậu ra ngoài chơi, Shim Changmin cũng không có biện pháp nào, đành phải dẫn cậu đi ra ngoài.

Hai người đổi sang thường phục để tránh khiến người chú ý, đặc biệt là Jaejoong vốn mặc một thân trường sam sa-tan đỏ đậm ánh kim thêu hoa, khoác ngoài chiếc áo choàng đen dệt hoa, càng thêm phụ trợ vẻ đẹp như tiên giáng trần của cậu, để thế mà ra ngoài người không chú ý mới là lạ!

“Changmin Changmin, ta muốn cái này!” Kim Jaejoong chỉ một hình nộm bằng đường hưng phấn nói. Vì bị Jung Yunho trông coi rất cẩn thận, cậu ít khi có cơ hội xuất cung, nên mỗi lần xuất cung, cậu đều vô cùng hưng phấn.

“Phạn nhi, trả tiền.” Shim Changmin phát phát tay với người đứng phía sau, người đứng phía sau lập tức tiến lên thanh toán.

“Oa, đây là Lưu Huyền Đức à?” Kim Jaejoong cầm một hình nộm, nhin không được cong khóe miệng cười, tiếp tục cúi đầu xem, hoàn toàn không phát hiện đằng sau có một người đàn ông thô tục không hề có hảo ý va vào cậu, một tay còn không thành thật muốn chạm vào Kim Jaejoong, bị Shim Changmin đứng phía sau bắt được cổ tay:

“Người không muốn sống nữa à?!”

Kim Jaejoong bị va có chút sợ hãi, trốn sau lưng Shim Changmin.

Người đàn ông kia không biết sống chết tiếp tục dùng ánh mắt xấu xa nhìn Kim Jaejoong, còn ý đồ nhìn xuyên qua cổ áo cậu vào bên trong: “Ông đây không làm gì người sao người lại động vào ông?! Mày nghĩ...”

“Hừ, không biết sống chết!” Shim Changmin phát phát quạt xẹp, Diện nhi đang đi phía sau lập tức tiến lên, Shim Changmin nói khê: “Báo tên cho Hình bộ trong cung sau đó trực tiếp mang đi lăng trì.”

“Vâng, công tử.” Diện nhi cực kì hiểu rõ sự bảo vệ của người đứng đầu đất nước với Kim Jaejoong, huống chi Quận Vương bọn họ lại càng thêm chiều chuộng Kim Jaejoong.

“Jaejoong, đừng vì hấn mà mất hứng, ta dẫn ngươi đến Ấp Mãn lâu ta thích nhất.” Shim Changmin cười kéo Kim Jaejoong vào trong lòng, như thể vừa rồi bọn họ không hề gặp chuyện gì.

Kim Jaejoong cũng không thềm nghĩ tới người đàn ông vừa rồi nữa, bởi vì Diện nhi đã dẫn hấn ta đi, đoán chừng lại là một người vì sắc tâm mà ném tính mạng mình đi, từ bé đến giờ, cậu đã thấy quá nhiều rồi — Nghe nói, khi còn bé, có một hoạn quan thích cậu, nhân lúc nhũ mẫu không có mặt mà vụng trộm *** loạn cậu, sau bị người phát hiện, phụ hoàng liền dùng cực hình lột da vô cùng nghiêm khắc lúc phụ hoàng băng hà, hoàng huynh cũng chiều chuộng cậu như vậy, lúc còn bé, trong lễ mừng thọ của mẫu hậu cậu, có chư hầu đến chúc thọ, một tên nhóc trưởng thành tương đối sớm nhìn thấy cậu liền thích, còn định hôn cậu, Thiên Túc để giận dữ, không chỉ thu lại toàn bộ phong tước của phụ vương tên đó còn giao trách nhiệm cho Hình bộ xử tử mẹ đẻ hấn.

Sau đó đến Jung Yunho, Jung Yunho là một đế vương rất nhân từ, tuy vậy cứ có chuyện liên quan đến cậu hấn lại biến thành bạo quân, Kim Jaejoong ít khi để cung nữ cùng thái giám hầu hạ là vì Jung Yunho không thể chịu được việc người khác nhìn thấy thân thể Kim Jaejoong, cũng không thể chịu được việc người khác đụng vào cậu, cho nên tất cả mọi chuyện đều do Jung Yunho tự thân làm. Trước đây có một người con trai của đại thần trong triều không biết sống chết đùa giỡn cậu rồi bị Jung Yunho tận mắt nhìn thấy, cuối cùng kết thúc vô cùng bi thảm: Phụ thân bị biếm thứ dân, còn tên đó thì bị dày đến Trữ Cổ Tháp, tuy vậy chưa đến nơi đã chết trên đường.

Những việc này từ trước tới nay cậu cũng không để ở trong lòng, bởi vì cậu biết rõ những người này dùng cách của riêng mình để bảo vệ cậu, có lẽ thủ đoạn có chút tàn nhẫn, nhưng nếu những người kia không có ý xấu thì đã không có kết cục như vậy.

Hai người đã đến Ấp Mãn lâu, nhìn ra được Shim Changmin là khách quen ở đây, ông chủ vừa thấy hấn tới đã cười tít mắt: “Oa, quận gia đến rồi!” Lại thấy Kim Jaejoong đi phía sau, tuy không biết đây là người nào nhưng từ quần áo cùng cách cư xử của Shim Changmin với cậu, đây nhất định không phải một nhân vật tầm thường, ít nhất trong mắt Shim Changmin là không, vì vậy ông lại nói: “Vị này người ngọc mời lên lầu nha, quả thật là mắt sáng như trăng chiếu rọi, trong như trời vào thu nha!”

Kim Jaejoong dù hiểu rõ ông ta đang khoa trương miêu tả cậu nhưng vẫn ra vẻ khó hiểu, mở to mắt hỏi Shim Changmin: “Changmin Changmin, hấn nói cái gì vậy?!”

Shim Changmin cũng không lật tẩy cậu, cười hì hì: “Giờ mới biết học vấn của ngươi không đủ nha, Thái phó không dạy ngươi sao?”

Kim Jaejoong thành thật lắc đầu.

“Hấn chỉ đang ca ngợi đôi mắt ngươi sáng ngời có thần, trong sáng mà thôi!” Shim Changmin mở quạt xẹp đắc ý nói, “Áp nhĩ, ngươi cũng biết ca ngợi người cơ đấy, Phạn nhi, thưởng.”

“Tiểu nhân bắt tài, chỉ học chút làm màu thôi.” Ông chủ cười tủm tỉm nhận bạc thưởng.

“Nhưng mà... Người biết đây là ai không mà dám ca ngợi lung tung?” Shim Changmin như có oán linh nhập vào thân, cười tà, “Đây là Nhuận Vương gia... Nếu để Hoàng thượng biết người...”

Ông chủ kia vội vàng dùng tay che mắt: “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân có mắt như mù không biết Nhuận Vương gia giá lâm... Kính xin Nhuận Vương gia tha mạng!!”

Kim Jaejoong trừng Shim Changmin một cái: “Ta nào có khủng bố như lời hắn nói! Người cứ bình thường đi.”

Ông chủ kia lúc này mới sợ hãi bỏ tay xuống: “Nhuận Vương gia, ngài ở trong Kinh thành chúng ta quả thực được lưu truyền như thần đó, giờ tiểu nhân được gặp quả thật giống thiên thần!”

“Thần?” Kim Jaejoong lập tức hưng phấn, chớp mắt to hỏi: “Thần gì?”

Ông chủ kia nói: “Không phải lúc người vừa ra đời lúc nào cũng nắm chặt nắm tay, mãi đến khi gặp được Hoàng thượng chúng ta mới buông tay, phát hiện bên trong có một khối ngọc hình mặt trăng sao? Còn nói người có là do Thái Hoàng Thái hậu mơ thấy một con rồng bay vòng quanh mặt trăng mới có được người, rồng kia chính là Hoàng thượng của chúng ta, cho nên dân gian đều lan truyền rằng người là Nguyệt thần chuyển thế!”

Kim Jaejoong cười hì hì, quả thực là có một việc như vậy, khối ngọc này cũng được coi là thần ngọc mà cung phụng ở điện Phụng Tiên, cậu có phong hào “Nhuận” chính là lấy từ “Châu tròn ngọc sáng” cùng “Dịu dàng mà sáng”, nhưng mà cậu chưa từng nghiên cứu kĩ về việc này.

(Châu tròn ngọc sáng: Châu viên ngọc nhuận Dịu dàng mà sáng: Ôn nhuận mà trạch)

Ông chủ gật đầu nịnh nọt: “Hôm nay người thực sự đến đây, chúng ta mới cảm thấy dân gian lưu truyền là không phải xuyên tạc!”

“Áp nhệ, người hôm nay hình như nói hơi bị nhiều...” Shim Changmin nhấp một ngụm trà, lạnh lùng nói.

Ông chủ kia vội vàng thở dài: “Ít miêng ngay, hôm nay Quận gia muốn ăn thứ gì?”

Kim Jaejoong ở bên cạnh nhìn không được cười rộ lên, hai mắt giảo hoạt tỏa sáng, nói: “Changmin à, ta thấy chỉ ăn vịt thì rất nhàm chán, chúng ta chơi một trò chơi được không? Được nhé?”

“Trò gì?” Shim Changmin lập tức hào hứng bùng bùng, vô luận trò chơi nào, hắn đều tự thấy bản thân mình là cao thủ, tất nhiên không thể bỏ qua.

“Giấu đồ!” Kim Jaejoong lấy một cái móc trong túi áo mình, “Ta sẽ đặt nó vào trong một tay, người phải đoán xem là tay nào, đương nhiên, tiền đặt cược người tự quyết định, thế nào?”

“Đương nhiên là có thể rồi, tuy vậy...” Shim Changmin dùng ánh mắt xem thường nhìn nhìn Kim Jaejoong: “Người hình như không mang tiền nha, người lấy cái gì đưa ta?”

Kim Jaejoong bĩu môi ngắc đầu: “Người đừng có khinh người như vậy được không, Yunnie chúng ta có lừa người bao giờ đâu?!”

Có túi tiền Jung Yunho đảm bảo, Shim Changmin lập tức yên tâm không ít: “Được được được, vậy người bắt đầu đi! Ta cá một vạn lượng.”

Kim Jaejoong cười hì hì bỏ tay ra sau lưng, tròn mắt đảo mấy vòng mới nhìn Shim Changmin, sau đó vươn tay ra: “Này, người đoán tay nào?”

Bởi vì là phòng riêng cho nên chỉ có một mình ông chủ hào hứng nhìn hai người.

Shim Changmin suy nghĩ một lát, chỉ vào tay phải Kim Jaejoong: “Tay này.”

Kim Jaejoong không thể tưởng tượng nổi trừng mắt nhìn Shim Changmin, miệng bĩu ra: “Người, người, sao người biết?”

“Hi hi.” Shim Changmin lắc lắc quạt xếp, “Sơn nhân tự có diệu kế, thiên cơ bất khả lộ!”

“Không được không được, chơi lại một lần nữa!” Kim Jaejoong không phục, lại đưa tay ra đằng sau, do dự hơn nửa ngày mới vươn tay ra: “Lần này là hai vạn lượng, người đoán tay nào?”

Shim Changmin nhàn nhã nhấp ngụm trà, dùng quạt xếp chỉ tay trái: “Bên này.”

Kim Jaejoong thất bại mở tay ra, quả nhiên là ở tay trái: “Sao có thể, mỗi lần ta chơi với Yunho đều là ta thắng! Không thể nào ta thua cả hai lần được...”

Shim Changmin nhìn Kim Jaejoong bĩu môi ra như vệt, nhin không được bật cười: Đó là hấn nhường người được không?!

“Tiếp tục!” Kim Jaejoong xắn tay áo, một bộ không phục, “Người đặt cược, chúng ta chơi!”

“Được, mười vạn lượng.” Shim Changmin đem toàn bộ số ngân phiếu Jung Yunho vừa mới cho hấn ra, một bộ nhất định phải thắng, “Lần này người cũng đừng thua ta nha, bằng không hoàng huynh sẽ đau lòng đó...”

“Hừ, đừng có xem thường người nữa!” Kim Jaejoong làm biểu tình phẫn đấu, đưa tay ra sau lưng rồi nhanh chóng vươn ra: “Này, lần này người đoán thử xem!”

Shim Changmin nghĩ nghĩ, chỉ tay trái: “Bên này.”

Kim Jaejoong đang khấn trương lập tức vui vẻ, mở tay trái cho hấn nhìn: “Không có Không có Không có nha Ha ha, người thua, ngân phiếu nộp cho ta.”

“Không thể nào? Vậy tay phải có sao?” Shim Changmin rất nghi hoặc.

“Tay phải sao?” Trong tay phải Kim Jaejoong quả nhiên có một cái móc, cậu đắc ý cười nhạo Shim Changmin.

“Không thể nào, người làm lại lần nữa!” Shim Changmin cũng bắt đầu không phục rồi, cậu rõ ràng không hề hoa mắt, hơn nữa, dựa theo hiểu biết của mình, phỏng đoán này chắc chắn sẽ không sai. “Lần này cược ba vạn lượng vừa rồi người thua ta!”

“Được, hi hi.” Kim Jaejoong lại tiếp tục để tay ra sau lưng, một lát sau lấy ra: “Đoán đi.”

Shim Changmin do dự trong chốc lát mới chỉ một tay: “Tay trái, lần này vẫn là tay trái!”

Kim Jaejoong một lần nữa cười ha ha: “Hi hi hi, người lại sai rồi nha.” Sau đó cậu mở tay trái ra, kết quả rõ ràng tuyền không có gì cả.

Lần này đến lượt Shim Changmin không thể tin được nhìn Kim Jaejoong, miệng mở lớn: “Không có khả năng! Không có khả năng!”

“Tin tưởng ta, không gì là không thể ” Kim Jaejoong cười đắc ý, “Cái móc này đưa cho sanh nhi làm kỉ vật nha, sau này đừng tùy tiện đồng ý chơi giấu đồ với người khác. Hóa ra người thông minh đệ nhất Kinh thành cũng không phải hơn người, ha ha.”

Shim Changmin lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: Kim Jaejoong đã sớm bày trò chờ hấn nhảy vào! Vốn là cố ý thua hấn hai lần, sau đó để hấn lấy toàn bộ tiền ra, ván thứ tư thừa dịp hấn không phục lấy cả tiền mình vừa thua về! Trời ạ, ngân phiếu vừa còn ngoan ngoãn nằm trong lòng mình giờ không cánh mà bay rồi!... Động tác cuộn tay áo của cậu vừa rồi rõ ràng là lấy móc giấu ở trong tay áo ra... “Kim Jaejoong! Người học được chơi bần từ lúc nào vậy!”

Kim Jaejoong mở to hai mắt nhìn hấn: “Này, nguyên cược thì phải chịu thua đi... Về phần chơi bần gì đó, người đi hỏi Vệ Tẩn Trung ấy, ha ha!” Lúc này, vệt nướng được mang lên, cậu vươn đầu gấp: “Rất tốt rất tốt, biết rõ bốn vương thắng tiền đến một mội, Changmin, người cũng ăn ha!”

Shim Changmin lúc này làm gì còn tâm tình ăn, một bộ tiếc hận, hấn phải biết sớm chứ, Kim Jaejoong tuyệt đối không đơn thuần như mặt ngoài, phần trừ ăn lão hổ chắc chắn là sở trường của cậu!!

Tuy vậy, Kim Jaejoong thật sự rất vui vẻ, trên đường đi mua rất nhiều thứ, có thể nói là tận hứng vô cùng.

Trở lại Shim phủ không bao lâu, Jung Yunho đã chạy tới. Một đám người quỳ xuống hành lễ, ngay cả Phò mã cũng không ngoại lệ, chỉ có Huệ Dương cùng Kim Jaejoong là khác biệt:

Huệ Dương mím môi đứng đó, mà Kim Jaejoong thì hưng phấn chạy tới: “Yunnie, Yunnie, người tới đón ta rồi, người không biết hôm nay ta vui thế nào đâu!”

Jung Yunho vững vàng ôm cậu vào trong ngực, sửa sang lại tóc mai hơi loạn của cậu: “Vui là tốt rồi, hồi cung với Yunnie nhé?”

Lúc này Huệ Dương nhịn không được: “Yunnie, mẫu hậu đáp ứng ta để đệ đệ ở đây vài ngày, người dựa vào cái gì mà chạy tới đây mang người về sớm vậy? Người không để ta vào mắt thôi bỏ qua, nhưng chẳng lẽ ngay cả Hoàng tử mẫu người cũng không tôn trọng sao?”

Jung Yunho dịu dàng cười: “Cô mẫu không biết rồi, lễ đoàn viên Trung thu sắp tới, Hoàng thúc phụ phải về cung chuẩn bị.”

“Hừ.” Huệ Dương khinh thường, “Người đừng có coi cô mẫu là trẻ nhỏ ba tuổi được không? Tết trung thu thì liên quan gì đến đệ đệ?! Hửn có thể chuẩn bị cái gì?!”

Jung Yunho cười một tiếng: “Tết trung thu tất nhiên không liên quan đến Hoàng thúc phụ, nhưng trăm nghìn đón Hoàng hậu tiến cung vào Tết trung thu thì lại có liên quan tới hửn, thứ cho chất nhi không thể tuân lệnh rồi.” Dứt lời, trực tiếp ôm Kim Jaejoong lên Long liễn. Vệ Tẩn Trung bên cạnh hô to:

“Bệ hạ hồi cung, mọi người quỳ an.”

Huệ Dương tức đến mũi cũng lệch, mà Shim Changmin bên cạnh thì nhíu mày, nhìn bóng lưng một đám người tự nhủ: “Bị kích thích gì không biết?”

Huệ Dương “Ba” một tiếng đánh Shim Changmin: “Con là tên nhóc hư hỏng, mẫu thân con mới đang bị kích thích này! Đệ đệ như hoa như ngọc ngoan ngoãn đáng yêu lại bị Yunho cướp đi mất rồi... Ta không được làm mẹ chồng mà phải làm bác chồng là sao...”

Shim Changmin xoa xoa đầu mình, rất tủi thân: “Cái này sao lại trách con, lúc người ta sinh ra con còn chưa có mặt trên đời đó!”

9. Chương 9

Trên long liễn

“Đáng ghét, sao lại sờ người ta...”

“Đáng ghét, người ta không muốn đâu...”

“Hoàng thượng Thỉnh tự trọng...”

“Jaejoong, nếu người không chịu nói chuyện bình thường, ta không nghĩ mình có thể nhịn đến khi về hoàng cung đâu... ()#”

“Hi hi hi...”

Kim Jaejoong nằm trong lòng Jung Yunho, hai tay ôm cổ hửn, mắt to lóe sáng nhìn hửn: “Người biết không, ta vừa mới thắng lại chồng ngân phiếu mà người cho Changmin buổi sáng đấy!”

“Thật sao?” Jung Yunho mắt chứa ý cười nhìn cậu.

“Thật.” Kim Jaejoong dùng sức gật đầu, sau đó giơ chồng ngân phiếu ra trước mặt Jung Yunho, “Người xem, vật quy nguyên chủ châu về Hợp Phố, ha ha!”

“Người thật là...” Jung Yunho vuốt mũi Kim Jaejoong, sau đó ôm cậu vào trong ngực, “Jung Yunho thật sự là phúc mấy đời mới có được người...”

Vừa nói như vậy, Kim Jaejoong đột nhiên nhớ tới lời ông chủ liễn nghi ngờ hỏi: “Chuyện lúc ta còn bé có thật không?”

Jung Yunho gật gật đầu: “Có thật, tuy lúc đó ta còn nhỏ nhưng đã từng nghe phụ hoàng kể, Hoàng tử mẫu lúc đó có một giấc mộng, mộng thấy một con rồng bay tới một vầng trăng vừa lớn lại vừa sáng, nàng còn

tướng Hoàng tổ phụ sắp băng hà cho nên sợ hãi vô cùng, không nghĩ tới ngày hôm sau, thái y chuẩn đoán bảo người có tin vui, lúc đó mới biết là người sắp tới, còn tướng người là con rồng kia, hoàng tổ mẫu là Minh nguyệt, nhưng về sau mới biết không phải như vậy. Lúc người chào đời, tay phải cứ nắm thật chặt, vô luận tìm cách mở thế nào cũng không được, bọn họ cũng không dám tổn thương người, cho nên không thể nào giải quyết được, mười một ngày sau đó ta sinh ra, hoàng tổ mẫu ôm người tới nhìn ta, không nghĩ tới người vừa thấy ta liền buông lỏng tay phải, nhét khối ngọc kia vào tay của ta, lúc này mọi người liền bảo ta mới là con rồng kia còn người là Minh nguyệt. Về sau chuyện này truyền đến dân gian, dân chúng liền coi người như Nguyệt thần, dựng đền cho người, nghe nói hương khói rất nhiều đó!”

“... ..” Jaejoong bĩu môi, “Ta không ăn hương khói mà!”

“Cũng đúng...” Jung Yunho cười ôm Kim Jaejoong vào trong ngực, dùng tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại của cậu, “Không biết kiếp trước ta tu được phúc gì mà lọt vào mắt xanh của người, nhận được khối ngọc kia.”

Kim Jaejoong đảo mắt: “Cũng có khả năng là người mạnh mẽ giết ngọc từ tay ta...”

“...” Jung Yunho nhìn cậu: “Người mới một ngày không gặp mà gan lớn hơn hẳn nhỉ?”

Kim Jaejoong bĩu môi tiếp, vươn tay xoa xoa mi tâm Jung Yunho: “Nếu ta không đồng ý lời mời của đại tỷ, người sẽ không có ý định lấy ta đúng không?”

Jung Yunho sững sờ, bỗng nhiên bình tĩnh, bắt lấy tay Kim Jaejoong nói: “Hóa ra người muốn kích thích ta nên mới đến Shim phủ... Thảo nào phụ hoàng nói người phải giả bộ, người quả thực quá thông minh...”

Kim Jaejoong vươn tay cầm tay Jung Yunho vòng quanh hông mình, sau đó cậu mới ôm cổ Jung Yunho: “Đúng vậy, ta rất thông minh, nếu như ta muốn đoạt ngôi vị hoàng đế của người thì năm bảy tuổi, ta đã không cự tuyệt phụ hoàng rồi... Nhưng ta hết lần này tới lần khác lại thích tên gốc nhà người, ngu ngơ đi theo đằng sau ta, cả ngày chăm sóc ta... Sau khi bị hạ Thất tuyệt tán, ta càng thêm chắc chắn, ta quyết định cả đời giả bộ gốc gác, chỉ cần người cả đời đều yêu chiều Kim Jaejoong ta... Người hiểu không?”

Jung Yunho gật gật đầu, ôm thắt lưng cậu thật chặt: “Ta nợ người, nợ một cách cam tâm tình nguyện... Jaejoong, kỳ thật việc Thất tuyệt tán kia, ta biết là ai làm, ta tận mắt thấy nàng bỏ thuốc vào trong bánh ngọc... Ta bảy tuổi lúc đó đã thề rằng, để đền bù lỗi lầm của nàng, ta quyết không phụ người.”

“Yunho...”

“Jaejoong...”

Trong lúc động tình, Kim Jaejoong đột nhiên nhảy dựng lên, vẻ mặt thần bí nhìn Jung Yunho: “Ta vừa mới mua đồ ở kinh thành cho người nha!”

“Hả?” Jung Yunho ngạc nhiên nói, “Là cái gì?”

“Người xem!” Kim Jaejoong như hiển vậy quý đặt một chiếc khóa đồng tâm trước mặt Jung Yunho, “Ta xin ông lão trước miếu Nguyệt lão đó, cả thế gian này chỉ có một chiếc...”

Jung Yunho cầm lấy cẩn thận nhìn mới phát hiện trên khóa khắc tên hai người.

Kim Jaejoong đắc ý rung đùi nói: “Ông lão kia chỉ cầu duyên phận không cầu tiền nha, gặp được đôi tình nhân hoặc vợ chồng hữu duyên mới chịu làm! Nhưng mà ông ấy vừa nhìn thấy ta liền tự tay làm luôn, về sau còn khắc tên lên trên đó, thế nào, giỏi không?”

Jung Yunho cúi đầu nhìn Kim Jaejoong, cười chiều chuộng: “Đồ ngọc, người nhìn giày của người xem, đôi giày này chỉ có Vương gia đi, mà Vương gia sống ở kinh thành lại có mỹ mạo tuyệt thế, trừ người ra còn ai nữa không? Ông lão kia đã sống một đời rồi, chẳng lẽ còn không nhìn ra người là Kim Jaejoong?”

Kim Jaejoong nhìn nhìn giày không đổi, cười ngốc một tiếng: “Ha ha, cũng đúng nha.”

Jung Yunho xoa xoa đầu cậu, bỗng nhiên *** mắt thấy trong túi của cậu còn cái gì đó, vì vậy thò tay định lấy, không nghĩ tới Kim Jaejoong ngăn hắt lại:

“Không được xem!”

Jung Yunho nhíu mày: “Vì sao?”

Kim Jaejoong như cầm bảo vật giấu đồ ra sau lưng: “Không được xem là không được xem, bí mật!” Nói xong còn lè lưỡi với hắn.

Jung Yunho định nói gì đó lại nghe thấy tiếng Vệ Tẫn Trung:

“Hoàng thượng, đã đến Phong Tự điện.”

Kim Jaejoong vừa nghe thấy liền vội vàng chuyện đi, Jung Yunho đành bỏ qua.

Buổi tối dùng văn thiện xong, Jung Yunho còn chưa phê hết tấu chương, Kim Jaejoong đã một mình đến Phong Tự Cung tắm rửa.

Bình thường, nếu không phải Jung Yunho giúp cậu tắm thì đều là thị tỳ thả hoa cùng sữa vào, sau đó lui ra ngoài, một nén nhang sau cậu sẽ ra, nhưng lần này cậu tắm rất lâu rồi mà vẫn không thấy bóng dáng. Jung Yunho phê xong tấu chương mới chợt nhớ ra Kim Jaejoong còn ở trong ôn tuyền!

Hắn vội vàng chạy qua, đang định đi vào, hai thị tỳ bên ngoài đã ngăn cản hắn: “Hoàng, Hoàng thượng... Nhuận Vương gia nói không có sự phân phó của người... Ngài không được đi vào...”

“Cái gì? Trẫm không được đi vào? Hắn đang chơi trò gì vậy?” Jung Yunho nhíu mày.

“Nô, nô tỳ không biết...” Hai thị tỳ run rẩy, sợ không cẩn thận chọc giận long nhan.

“Thôi được rồi, không còn chuyện của các người nữa, lui xuống đi.” Jung Yunho phất tay cho lui.

“Dạ.” Hai thị tỳ mừng rỡ, đi mà như trốn, thân thể Kim Jaejoong là không được phép nhìn, chẳng may mà thấy được, ai biết hậu quả sẽ ra sao!

Jung Yunho thăm dò gọi một tiếng: “Jaejoong? Làm gì vậy?”

Bên trong truyền đến thanh âm như có như không của Jaejoong: “Đừng vào vội, người ta còn chưa mặc quần áo...”

Vừa nghe thấy giọng này, xương cốt Jung Yunho như nhũn ra, ngoan ngoãn đứng nguyên tại chỗ chờ Kim Jaejoong đi ra.

“Cái này thật khó mặc...” Giọng nũng nịu của Kim Jaejoong tiếp tục vang lên, “Được rồi! Yunnie, ta ra đây.”

“Mau ra đi!” Jung Yunho trầm nghĩ, chỗ nào của người ta cũng đều xem rồi mà, còn phải mặc gì nữa?!

“Yunnie...” Kim Jaejoong đột nhiên bước ra, điều khiến người khác phải chảy máu mũi chính là cậu không hề mặc kín như Jung Yunho tưởng tượng, ngược lại, cậu mặc một chiếc áo lụa đỏ gần như trong suốt, dùng một chiếc đai lụa đỏ chót để buộc, bên trong như ẩn như hiện, làn da trắng nõn khiến người ta mơ màng! Cậu quỳn rũ nhìn Jung Yunho: “Yunnie, ông chủ kia nói đây là đồ để gia tăng tình thú, ta mặc đẹp không?”

Jung Yunho ngơ ngác gật đầu: “Đẹp lắm...”

“Người làm gì vậy, đồ gốc...” Giọng mềm mại nửa giận dữ nửa dịu dàng quả thật rất phù hợp, Kim Jaejoong đi tới, tiện tay quần mái tóc ướt sũng của mình lên, bấp dùi thon dài trắng nõn vì động tác của cậu mà lộ ra, hấp dẫn mắt người. Sau đó, cậu bấu bờ môi phấn hồng, vươn tay cởi nút thắt trên long bào của Yunho: “Đi tắm đi, Jaejoong hầu hạ người tắm rửa...”

Jung Yunho lúc này làm gì còn tâm tư tắm rửa, mắt nhìn chăm chăm vào thân thể Kim Jaejoong, giọng cũng trở nên khàn khàn: “Jaejoong à...”

“Làm sao vậy?” Kim Jaejoong lúc này vẫn còn giả bộ vô tội, mở to hai mắt nhìn Jung Yunho.

Hai tay Jung Yunho ôm lấy eo cậu, ánh mắt nóng bỏng nhìn khắp người cậu: “Jaejoong, nếu như hôm nay ta muốn người, người có hận ta không?”

Kim Jaejoong giờ mới biết người này không “ăn” cậu luôn là vì bản khoản vấn đề này, uống công cậu đi quỳn rũ hắn, bấu môi nói: “Yunho Người ta đã sớm là người của người rồi nha...”

“Vậy đừng trách ta nhé Hoàng thúc phụ...” Jung Yunho trong lòng vui vẻ vô cùng, giấc mộng của hắn rốt cuộc đã thành hiện thực rồi!! Hắn cúi đầu mạnh mẽ ngậm lấy cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, hung hăng liếm láp, Kim Jaejoong hai tay ôm lấy cổ hắn, đầu hơi ngửa ra sau, lộ ra đường cong hoàn mỹ.

Jung Yunho khó kìm nổi hôn xuống dưới, lại gần xương quai xanh xinh đẹp, in lên đó dấu vết của hắn. Sau đó cởi sạch bộ quần áo cản bản không che được gì trên người Kim Jaejoong, để lộ thân thể xinh đẹp ở bên trong. Hắn một tay ôm eo Kim Jaejoong, miệng ngậm chặt một viên trái cây đỏ ửng, tay kia bắt lấy viên còn lại đùa giỡn.

“Urggg... Yunnies...” Kim Jaejoong đứng yên, hai tay vịn vai Jung Yunho, nhìn vật trước ngực bị hắn ngậm lấy. Phía dưới liền đứng thẳng dậy, cậu cố gắng dựa sát vào người Jung Yunho.

Cậu cảm thấy đầu lưỡi ẩm ướt của Jung Yunho đang liếm láp của cậu, thỉnh thoảng còn dùng răng cắn nhẹ lên, khoái cảm khó nói thành lời truyền đến từ chỗ đó, từng đợt từng đợt kích thích đầu óc cậu: “Arggg... Yunnies... Đừng cắn... của Jae, Jaejoong...”

Jung Yunho quả nhiên ngừng lại, cười xấu xa: “Sao có thể để người thoải mái dễ dàng như vậy!”

Lúc này, Kim Jaejoong lại thấy khó chịu, trước ngực đột nhiên trống vắng, chỗ đó căng cứng, thật muốn miệng Yunho nha... Cậu khát vọng nhìn Jung Yunho: “Yunnies...”

“Sao vậy?” Jung Yunho hai tay khoanh trước ngực, buồn cười nhìn Kim Jaejoong: “Là người muốn ta dừng mà!”

“Yunnies Yunnies...” Kim Jaejoong làm nũng, “Người giúp Hoàng thúc phụ đi...”

Một tiếng này mang theo chút nức nở, rất đáng thương, Jung Yunho cũng không đành lòng, hôn tiếp, tiếng rên rỉ của Kim Jaejoong ngày càng dồn dập: “Argh... Yunnies... Yunnies...” Từng lời nói không chút ý nghĩa có thể thấy rõ cậu lúc này đã không còn tỉnh táo, thân thể mềm nhũn ôm lấy Jung Yunho.

Jung Yunho nở nụ cười: “Giờ đến lượt ta rồi, Hoàng thúc phụ...” Nói xong, một tay ôm lấy cậu đi vào nội điện.

Trong điện đốt sáp thơm thần bí lại khiến người bắt giác chìm sâu vào trong nó. Jung Yunho đặt Kim Jaejoong lên long sàng, lại một lần nữa hôn lên cặp môi đỏ mọng của cậu, gần như là miệng đối miệng nói: “Jaejoong à, ta yêu người...”

Môi khẽ ma sát khiến Kim Jaejoong bắt giác chu môi, như mời gọi người yêu chiều. Lông mi của cậu như cánh quạt khẽ lay động, hai tay ôm chặt Yunho: “A... Yunnies...”

Jung Yunho hôn cậu, một tay đem toàn bộ vật cản trên người mình bỏ ra, để lộ cơ thể cường tráng. Sự quyến rũ của Kim Jaejoong khiến hắn gần như không thể tự chủ, khát vọng trong mơ lúc này đã trở thành hiện thực, nhưng hắn sợ làm cho Kim Jaejoong bị thương, tay linh hoạt như rắn chạy trên làn da non nớt, gieo xuống từng ngọn lại từng ngọn lửa. Cuối cùng đến vùng bụng bằng phẳng, nhẹ nhàng vẽ vài vòng, chậm rãi lùi xuống dưới.

Thân thể được dạy dỗ đã lâu nhưng vẫn rất miễn cảm, Kim Jaejoong bắt giác kẹp chặt hai chân: “Argghh...”

Jung Yunho nhẹ nhàng di môi đến bên tai cậu, như có như không liếm vành tai: “Mở chân ra... Hoàng thúc phụ... Để Yunnies đi vào...”

“Hức...” Tiếng nức nở của Kim Jaejoong như đang làm nũng, vừa như muốn cự tuyệt lại mang vẻ mời chào, con ngươi lóng lánh hơi nheo lại, quyến rũ nhìn người trước mặt: “Yunnies xấu...”

“Ta không xấu sao người yêu ta được...” Jung Yunho xấu xa cười, đặt long căn nóng bỏng vừa thô vừa to bên bắp đùi cậu, “Cảm nhận được ta chưa, nhanh mở chân ra...”

“Urgh... Yunnies...” Kim Jaejoong vô thức mở chân ra, kẹp lấy eo Jung Yunho.

“Bé ngoan...” Jung Yunho nở nụ cười, vươn tay lấy một lọ thuốc mỡ từ một hốc khảm ngọc trên long sàng, đổ ra tay, sau đó vươn tay ra sau lưng Kim Jaejoong, ra vẻ tiếc nuối nói: “Sao lại khép chân vào, Hoàng thúc phụ? Trẫm không nhìn thấy chỗ đó của người...”

Kim Jaejoong vì lời hắt nói mà liên tưởng đến chỗ cảm nhìn của mình, mặt không khỏi đỏ lên, chống tay định xoay người, lại bị Jung Yunho đè xuống giường, hai chân đặt lên vai hắt:

“Hoàng thúc phụ, Yunnies nhìn thấy rồi... Thật xinh đẹp, nó đang mời ta vào kìa...”

“Argh... Người xấu lắm...” Kim Jaejoong làm nũng, xoay xoay eo.

Jung Yunho cũng không nhịn được nữa, vươn tay vào trong u huyết của cậu, cảm giác khó chịu đột ngột khiến cho Kim Jaejoong cứng người lại, Jung Yunho vừa mở rộng vừa an ủi cậu: “Nhìn một lát, Jaejoong... Jaejoong của chúng ta rất dũng cảm mà đúng không...”

Kim Jaejoong vì lời nói dịu dàng của hắt mà thả lỏng thân thể, số ngón tay của Jung Yunho đã tăng đến ba, thành trong mềm mại bao lấy hắt, hút lấy hắt, hắt vừa nghĩ tới mình sắp được tiến vào nơi xinh đẹp như vậy liền càng thêm hưng phấn.

Kim Jaejoong ức chế không được tiếng rên rỉ, không phải thấy sung sướng mà là vô cùng khó chịu: “Argh... Yunnies... Người xong chưa... Thật khó chịu...”

Jung Yunho thừa dịp cậu phân tán lực chú ý, đột nhiên rút ngón tay ra, đẩy phân thân đã không thể nhẫn nại của mình vào.

“Ah ——” Kim Jaejoong thét lên, bởi vì hoàn toàn không có chuẩn bị, đau đớn đột ngột khiến cậu như muốn chết đi, vật cực đại ở trong động nhỏ như càn phóng đại lên tới vô hạn, đau đớn từng đợt từng đợt xông tới, khiến người gần như không thể tự kiềm chế: “Đau quá... Yunnies, ta đau quá... Muốn chết hu hu... Không làm... Chúng ta không làm nữa... Jaejoong sắp chết rồi...”

“Jaejoong, người nhìn một chút...” Hắt cũng không dễ dàng chút nào, xông vào vội vàng khiến cho hắt bị kẹp chặt vô cùng khó chịu. Nhưng hắt vẫn dịu dàng nói: “Jae Jae, Jae Jae ngoan, Jae Jae dũng cảm nhất của chúng ta... Người cố nhìn một lát...” Nói xong, hắt hít sâu một hơi, bắt đầu ra vào.

Kim Jaejoong thật sự không thể chịu nổi đau đớn này, người trên người cậu lại không có ý định dừng, vì vậy, cậu bắt đầu tức giận gắt lên: “Jung Yunho... Người ra ngoài đi... Người, người là tên khốn kiếp... Ta không bao giờ muốn... Arghh... Người nữa...” Đột nhiên, cậu run lên, khoái cảm từ phía dưới truyền thẳng lên não.

Jung Yunho thấy mình đụng vào đúng nơi, bắt đầu dốc sức đâm tới điểm này.

“Arghh... Urghh... Yun, Yunnies... Nhẹ chút...” Tiếng rên rỉ của Kim Jaejoong cứ thế vang lên theo tiết tấu ra vào.

“Jaejoong, người thật chặt...” Cảm giác ở chỗ này quả thật tốt hơn vạn lần so với dùng đùi, Jung Yunho nhìn Kim Jaejoong như thống khổ lại như thoải mái, đẩy nhanh tốc độ, mặc mồ hôi rong chơi trên làn da màu mật ong.

“Argh... Yunnies... Sâu một chút... Urghh...”

“Rất thoải mái sao? Hoàng thúc phụ thật rất phóng túng nha... Yunnies nhỏ nhất định là không đủ thỏa mãn đúng không?”

“Đáng ghét... Sao lớn vậy...”

Ngôn từ thô tục không chút ảnh hưởng đến thánh giá, trên màn lụa phản chiếu cảnh hai người quấn lấy nhau, một người nghe bên ngoài ngẩng đầu nhìn trời, lau máu mũi —— Thật là một buổi tối đẹp trời nha!

10. Chương 10

Ngày hôm sau quả thực là một ngày rất đáng kỷ niệm, bởi vì ngày hôm nay là ngày duy nhất quân chủ anh minh, văn thao võ lược —— Jung Yunho không lâm triều.

Nguyên nhân chỉ có một —— Kim Jaejoong sinh bệnh rồi.

“Jaejoong...” Jung Yunho nhẹ nhàng gọi Kim Jaejoong, hắn không dám để Thiên Túc để cùng Kim thị biết, chỉ lặng lẽ gọi thái y, thái y nói là cảm lạnh, không cần phải quá lo lắng, nhưng hắn vẫn không yên lòng, bởi vì Kim Jaejoong trông rất mệt mỏi.

“Yunnie...” Kim Jaejoong vô lực nhìn Jung Yunho, “Ta toàn thân đều đau...”

Jung Yunho lòng tràn đầy áy náy, ngày hôm qua hắn không tiết chế làm cả đêm, không đau mới là lạ! Hắn xoa mái tóc đen của cậu, dịu dàng nói: “Yunnie không đúng, mệt muốn chết rồi à?”

“Đúng...” Kim Jaejoong lúc này càng thích làm nũng, vươn tay ra muốn ôm: “Ôm một cái, Yunnie ôm một cái...”

“Được, ta ôm ngươi.” Jung Yunho lúc này sao còn dám cãi lời, vươn tay ôm cậu vào trong lòng mình, “Việc này đừng nói với phụ hoàng và hoàng tổ mẫu, được không?”

Hừ hừ, lúc này chột dạ rồi à?! Kim Jaejoong trong lòng khê lườm, ai bảo ngươi tối hôm qua cứ muốn không ngừng! Cậu ra vẻ suy yếu gật gật, mím môi nói: “Nhưng mà ta nhớ mẫu hậu...”

“Buổi tối hôm nay có việc muốn nói, sẽ gặp được nàng thôi...” Jung Yunho vỗ nhẹ lưng cậu, ý đồ hấp dẫn sự chú ý của cậu: “Jaejoong, ngươi nguyện ý vào tết Trung thu gả cho ta không?”

Kim Jaejoong như hắn mong muốn liền bị thu hút, cười hì hì nói: “Ngươi dám lấy ta liền dám gả!”

Jung Yunho nghe xong trong lòng vô cùng vui mừng, còn ngọt ngào hơn ăn mật: “Vậy bây giờ gọi tướng công đi.”

Vừa dứt lời liền nghe thấy có người trêu chọc: “Ồ hay, giữa ban ngày sao lại có tranh đông cung đồ sống thể này, thật khiến người ta ngại ngùng nha!”

Hai người nhìn lại, hóa ra là Park Yoochun đang đưa quạt xếp đi tới, phía sau là Kim Junsu ôm một quả bóng trong lòng. Park Yoochun nhìn nhìn hai người, sau đó nhanh chóng dùng quạt che mắt Kim Junsu: “Không được nhìn, không được nhìn!”

“Làm gì vậy, sao ngươi lại dùng quạt che mắt ta, ta không nhìn thấy Hoàng thúc!” Kim Junsu đơn thuần hất quạt của Park Yoochun ra, vừa nhìn thấy bộ dạng hai người kia lập tức dùng tay che kín mắt: “Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nhìn!”

Jung Yunho dùng áo ngủ bằng gấm bọc Kim Jaejoong cực kỳ chặt chẽ, mà Kim Jaejoong lại ngượng ngùng vùi vào trong chăn, Jung Yunho rất không vui, nói: “Hai người tới đây làm gì? Còn xông thẳng vào tẩm cung?!”

Park Yoochun gấp quạt xếp, không để ý đến sự lạnh lùng của hắn, không nhanh không chậm nói: “Nghe nói hoàng cung có chuyện lạ, đến xem một cái xem rốt cuộc là có chuyện gì. Về phần tiểu quý này là trên đường gặp phải, nói là lạc đường ở ngã rẽ giữa Phong Chi cung cùng Ngự hoa viên...”

“Ai là tiểu quý!” Kim Junsu thả tay xuống trường Park Yoochun.

“Ai trường ta thì người đó là tiểu quý.” Park Yoochun một bộ không liên quan tới mình.

“Ngươi —— Park Yoochun, ngươi khinh người quá mức!” Kim Junsu chống eo, một bộ người đàn bà chanh chua, “Ngươi không phải chỉ là thân thích của Thái hậu thôi sao?! Ta là thân thích của Thái hoàng Thái hậu đấy!!”

Park Yoochun nhún nhún vai, một bộ mặc ngươi chửi mắng.

Jung Yunho đau đầu dùng tay xoa xoa huyệt thái dương, ho nhẹ một tiếng: “Khụ, Junsu, hoàng thúc ngươi còn đang bệnh. Để sau hãy dạy dỗ tên cận bã này.”

Kim Junsu nhẹ gật đầu, trật tự lại, mà Park Yoochun dùng quạt xếp chỉ vào mũi của mình, mở to mắt không thể tin nổi nhìn Jung Yunho, ý là: Ta cận bã?!

Jung Yunho nhúu mày tròng hấn: “Sao nào? Trẫm nói gì sai sao?! Người thấy bạn bè gặp khó khăn mà không giúp, lại còn bỏ đá xuống giếng, không gọi là cận bã thì là cái gì?”

Park Yoochun bấu môi: “Hoàng thượng nói đúng, thần là cận bã...”

“Vậy người có biện pháp à?” Jung Yunho nghi hoặc nhìn hần.

“Không, thứ cho thần ngu muội, không thông minh bằng Nhuận vương gia.” Park Yoochun nhún vai, “Mọi người đều nói Shim Changmin thông minh đệ nhất thiên hạ. Nhưng Nhuận Vương gia ba tuổi có thể đọc tấu chương, bảy tuổi biết đạo trị quốc, trí tuệ này chắc chắn thắng Shim Changmin rồi!”

Jung Yunho khinh thường lườm hần một cái: “Ta cung cấp bổng lộc cho người làm gì!” Lại dịu dàng kéo Kim Jaejoong: “Jaejoong ngoan, ra ngoài đi!”

Park Yoochun xoa xoa da gà đầy người, kéo Kim Junsu đi: “Chúng thần cáo lui, Hoàng thượng không cần phải tiễn!” Kỳ thật Jung Yunho nào có ý đi tiễn hần!

Kim Jaejoong lúc này mới chui ra khỏi chần, đôi mắt giảo hoạt sáng long lanh nhìn Jung Yunho: “Yunnie Yunnie, Park Yoochun nói đi xem nào nhiệt gì vậy? Jaejoong cũng muốn xem!”

Jung Yunho dở khóc dở cười, nắm cằm nhỏ cậu nói: “Còn không phải là chuyện Hoàng đế hoang *** ngu ngốc muốn kết hôn với hoàng thúc của mình bị truyền đi sao!”

Kim Jaejoong mân mê cái miệng nhỏ nhắn: “Vị hoàng đế kia thật vô đạo, vừa đáng buồn lại vừa đáng tiếc! Hoàng thúc kia cũng không biết liêm sỉ, rất đáng đánh, phải đánh!”

Jung Yunho bị cậu nói cho dở khóc dở cười, á khẩu không nói lên lời, cuối cùng đành phải nhận mệnh nắm cằm cậu hôn một cái: “Người sao... Quả thực nên đánh, nhưng mà tay lại cảm thấy dùng phương thức trừng phạt khác có khi càng tốt hơn đúng không?”

Kim Jaejoong nghe xong, sợ hãi, vội vàng chui vào trong chần, Jung Yunho gọi, cậu dứt khoát giả bộ như không nghe thấy, chui trong chần không đi ra.

Jung Yunho thở dài, đắp lại chần cho cậu liền thông thả ra ngoài.

Buổi tối lại là gia yến của đại gia đình, nhưng gia yến lần này ăn thật sự không ngon miệng.

“Yunnie, người hình như muốn nói gì?” Kim thị nhìn hần nghi hoặc hỏi. Kỳ thật lòng dạ biết rõ hần đang muốn tuyên bố chuyện gì, liền cố ý mở lời.

Jung Yunho gật gật đầu, Kim Jaejoong ngồi bên cạnh không chút để ý ăn bánh kem, đầu cũng không chịu ngẩng lên, Jung Yunho nhìn phản ứng của mọi người nói: “Phụ hoàng, tết Trung thu trầm muốn cưới Hoàng thúc phụ...”

Kim thị cùng Thiên Túc đế còn chưa lên tiếng, Park thị đã kinh hô một tiếng: “Cái gì?” Nhưng Kim thị cùng Thiên Túc đế chưa lên tiếng, phản ứng của nàng lại có chút quá phận, lập tức ngượng ngùng quay đầu đi.

Thiên Túc đế khụ một tiếng, nghiêm túc nói: “Nếu người có thể trấn an dân chúng thì cứ làm như vậy!”

Kim thị thở dài: “Ai gia già rồi, không quản được nữa, nếu muốn lấy Jae Jae, người vừa phải bảo vệ giang sơn vững chắc, vừa phải bảo vệ Jae Jae cả đời vô ưu vô lự, người có hiểu không?”

Jung Yunho gật gật đầu: “Tôn nhi hiểu rõ.” Kỳ thật hai người này vốn ngầm đồng ý rồi, những lời này cũng chỉ là nói cho có mà thôi.

Nhưng Park thị lại không nghĩ như vậy, nàng nhún mày nói: “Mẫu hậu, Thái thượng hoàng, bốn cung phản đối cuộc hôn nhân này!”

Kim thị nhướn lông mày, khinh thường nhìn nàng: “Sao vậy, Jae Jae của ta gả cho Yunho là thiệt thòi cho Yunho sao?”

Park thị nghiêm nghị nói: “Cũng không phải thiệt thòi Yunnie, nhưng mà Hoàng thúc gả cho Yunnie, vậy cả hai người đều không có con nối dõi, đây đối với hoàng gia vốn nên nhiều con cháu là không phù hợp, mà không có con nối dõi thì sao có thể khiến giang sơn trường tồn thiên thu được...”

Lời còn chưa nói hết, Kim thị nổi giận: “Làm càn! Giang sơn thiên thu khi nào thì tới lượt người khua môi múa mép, có ta cùng Jae Myung ở đây mà người cũng dám luận bàn chuyện này! Ai gia biết rõ người đã sớm không vừa mắt ta cùng Jae Jae, chín năm trước nếu không phải Jae Jae lớn mạng đã sớm chết trong tay người! Đây là tội mưu con nối dõi của tiên hoàng, đáng để tru di, ai gia nếu không phải nể mặt Yunnie tha thứ người thì chín năm trước, người đã sớm vào thiên lao rồi, nào có hôm nay ngồi bàn luận giang sơn với ai gia! Người không sợ tiên hoàng dưới tuổi vàng hiển linh báo ứng người sao!”

Nghe vậy, Park thị á khẩu không trả lời được, miệng run run, ngồi không vững liền ngã xuống đất, trợn mắt há hốc mồm nhìn Kim thị, Kim thị không thèm nhìn nàng, tiếp tục gấp thức ăn.

Jung Yunho mỉm cười tự mình nâng nàng dậy: “Mẫu hậu, quá khứ đã qua thì để nó qua đi, ai mà chẳng có lúc làm sai? Có phải không Hoàng tổ mẫu? Đương nhiên nếu còn tiếp tục phạm sai lầm, trăm sẽ không tha thứ cho nàng, Hoàng tổ mẫu tạm tha nàng được không?”

Giọng nói dịu dàng, Park thị lại chỉ cảm thấy mắt của con mình hoàn toàn là lạnh như băng, nào có chút mỉm cười?! Việc chín năm trước đoán chừng mọi người đều hiểu rõ trong lòng rồi, chỉ có điều không nói thẳng ra mà thôi. Giờ nàng mới hiểu được, cũng không dám dị nghị gì nữa.

Jung Yunho mắt nhìn Kim Jaejoong từ đầu đến cuối lạnh nhạt thờ ơ: “Các trưởng bối đều đồng ý rồi, vậy Yunnie cùng Jaejoong sẽ tổ chức hôn lễ vào Tết Trung thu, kính xin trưởng bối chủ trì hôn lễ.”

Thiên Túc để gật gật đầu: “Ngày mai bảo Lễ bộ bắt đầu chuẩn bị đi!”

Jung Yunho kéo Kim Jaejoong quỳ rạp xuống đất, đồng thanh nói: “Cảm ơn Hoàng tổ mẫu Phụ hoàng Mẫu hậu (Mẫu hậu Hoàng huynh Hoàng tẩu) tác thành.”

Cơm xong, Jung Yunho ôm Kim Jaejoong đến Quan Tinh Đài ngắm trăng.

“Vừa rồi sao không nói câu gì?” Jung Yunho hôn hai má Kim Jaejoong, mặt tràn đầy thỏa mãn, bọn họ sắp thành vợ chồng rồi nha.

Kim Jaejoong cười cười, chui vào trong lòng hắn: “Nếu ta mở miệng thì rất không hợp lý, cũng càng khiến hoàng tẩu phản cảm, huống chi... Dù thế nào, nàng cũng là mẹ của người...”

“Có vợ như thế, chồng còn gì đòi hỏi.” Jung Yunho cong môi cười cười, “Nhưng mà sao không nói việc người có thể sinh con?”

Nói đến đây, Kim Jaejoong liền tức giận: “Người đáng ghét! Buổi sáng thái y mới chỉ nói qua, người liền tưởng thật, ai muốn sinh con cho người chứ?! Sinh con ra thì gọi người là ca ca hay phụ hoàng hả?! Người là tên dê xồm, đáng ghét đáng ghét!”

Jung Yunho cười to, bắt lấy tay cậu nói: “Việc này cũng đâu cần thiết phải lo lắng, còn nói không muốn, ta thấy Hoàng thúc phụ là không chờ được đúng không?”

“Đáng ghét, ai không chờ được... Bỏ ra...”

Trời đêm thật đẹp.

Ngày mười lăm.

Tết Trung thu, Nhuận Vương phủ.

“Nhóc đáng yêu, người rốt cuộc phải lập gia đình rồi...” Mất hoa đào của Park Yoochun khẽ cong lại nhìn Kim Jaejoong, chiếc quạt xếp phe phẩy rất đặc ý.

“Bỏ đi, hừ!” Kim Jaejoong mặc hỉ phục đỏ thẫm, một bên để nha hoàn hầu hạ chải đầu, một bên cầm quả táo ăn. “Junsu nhà ta sẽ không gả cho người đâu, người yên tâm đi!”

Park Yoochun nghe xong lời này nhin không được cười rộ, dừng một chút sau đó lại cười vô cùng khẩu phật tâm xà: “Đó là tất nhiên, người như tiểu thể tử, ta há có thể trào cao?”

Kim Jaejoong buồn cười liếc hắn, cắn thêm một miếng táo: “Đây là người nói đó, đến lúc đó đừng chạy tới cậu ta...”

“Nếu ta vĩnh viễn không cầu người thì sao?” Park Yoochun vẫn cười.

“Ta sẽ cầm bàn cờ ra cửa Chính Dương hô to ba lần ‘Ta không bằng Park Yoochun’! Người nếu tới cầu ta thì phải ra chợ ở kinh thành hô to ba lần ‘Nhuận Vương gia đẹp trai nhất!’” Kim Jaejoong nói như đinh đóng cột, cậu muốn xem tên kia cầu cậu!

“Thành giao, quân tử nhất ngôn!” Park Yoochun cười đến mờ ám.

Lúc này, Shim Changmin cũng bước vào, trong tay theo thường lệ cầm quạt xếp, nhìn thấy Park Yoochun, hai người cười nói: “Hoàng cữu phụ à, sau này, ta rút cuộc gọi người là hoàng tẩu hay hoàng cữu phụ đây?”

“Tất nhiên là...” Kim Jaejoong nói đến một nửa đột nhiên vì thấy thứ gì đó mà không nói lên lời, sắc mặt cực kì khó nhìn: “Các người...”

Park Yoochun cầm quạt xếp che mặt, chỉ để lộ đôi mắt hoa đào cười vô cùng dịu dàng nhìn Kim Jaejoong.

Shim Changmin thấy tâm mắt của hắn, lập tức cười xấu xa: “Hoàng cữu phụ, đừng tưởng rằng thiên hạ đệ nhất thông minh chỉ để chơi nha...” Nói xong, thuận tay kéo Park Yoochun bên cạnh vào trong lòng.

“Ah —— Các người, các người là đôi cẩu nam nam...” Kim Jaejoong lúc này hối hận tới cực điểm, tranh trên quạt Shim Changmin cùng Park Yoochun lần lượt là Phượng và Hoàng, chữ đề bên trên cũng lần lượt là “Phượng này Phượng này cầu Hoàng đến” cùng “Hoàng này Hoàng này đợi Phượng qua”, thảo nào hai người này thảng thốt còn đóng đưa quạt, hóa ra là tín vật đính ước, sao bình thường cậu lại không để ý!!

“Ai, vừa rồi Nhuận Vương gia nói gì ấy nhỉ...” Park Yoochun buồn cười quay đầu nhìn Shim Changmin: “Changmin, người có nghe thấy Nhuận Vương gia vừa nói gì không?”

Shim Changmin cười cười: “Đã nghe được, gì mà cầm bàn cờ đi đâu đó hô to ba lần câu gì đó, đúng không?”

Kim Jaejoong lần đầu lật lọng, khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng, tuy vậy khả năng giả bộ của cậu cũng khá tốt, cười ngây ngô nói: “Hi hi hi, các người nói gì vậy, ta không biết...”

Shim Changmin Park Yoochun liền im lặng.

Lúc này, Thái Hoàng Thái hậu bước vào, nhìn Jaejoong vẫn còn ăn táo, oán trách: “Jae Jae, sao con vẫn còn ăn, cả hoàng cung đợi con lâu lắm rồi đó!”

Shim Changmin bình tĩnh hỏi: “Hoàng huynh của con đâu ạ?”

Kim thị: “Đang ở Hoàng cung, nếu không phải ta khuyên thì đã sớm chạy tới chỗ này...”

“Phải giữ lại nha, vội vã như vậy làm gì?” Park Yoochun khinh bỉ nói.

Shim Changmin lập tức cười khúc khích, thấy mọi người khó hiểu, giải thích: “Là ta nói với hắn, muốn đón được Jaejoong về thì phải tiếp nhận khiêu chiến của chúng ta...”

Kim Jaejoong khó hiểu: “Khiêu chiến gì?”

“Thiên cơ bất khả lộ...” Shim Changmin đứng đưa quạt, vẻ mặt cười vô cùng xấu xa.

Kim thị bắt đầu cười cười, người trẻ tuổi thật sôi nổi nha...

Cuối cùng thật vất vả chuẩn bị xong hết mọi thứ cho Jaejoong, đưa ra ngoài Nhuận Vương phủ, Jung Yunho cười con ngựa cao to cũng tới.

Hắn thấy Kim Jaejoong mặc hỉ phục đỏ chót thêu phượng, đôi mắt đẹp đầy trông mong, môi hồng răng trắng, tóc dùng dây lụa đỏ chót búi lại, dùng trâm gài tóc bằng ngọc Lam Điền tốt nhất để gài, phần dưới tóc để xoa càng làm tôn thêm vẻ đẹp của cậu.

Kim Jaejoong nhìn Jung Yunho, cười trên con ngựa cao to mặc hỉ phục thêu Kim Long đỏ chót, đầu đội mũ miện kim tuyến của Đế quân, *** thân sáng láng, mặt mày hồng hào.

Bởi vì được cho phép nên xung quanh vây đầy dân chúng, hào hứng bừng bừng xem đại hôn của Hoàng đế.

Jung Yunho đang định đi tới, Shim Changmin đã vươn tay, cây quạt xếp chắn trước mặt hắn, cười hi hi: “Hoàng huynh à, ta nói rồi, muốn lấy Hoàng cữu phụ của ta thì không dễ dàng như vậy đâu.”

Jung Yunho nhíu mày nhìn hần: “Người muốn làm gì?” Lẽ nào đại hôn của Hoàng đế mà vẫn có người không để Hoàng hậu đi!

“Kiểm tra chứ sao, xem người có thật sự thích Hoàng cữu phụ của chúng ta không... Các vị à, mọi người bảo có cần không?!” Shim Changmin càng lúc càng làm càn vì biết Jung Yunho lúc này chắc chắn sẽ không nổi giận.

“Đúng ——” Dân chúng cười hì hì nhìn Hoàng đế khó xử, kỳ thật ai làm Hoàng hậu đều không liên quan đến chuyện của bọn họ, dù là ai thì bọn họ cũng vẫn ở nhà xào rau nấu cơm mà?! Cho nên chỉ cần Hoàng đế vui vẻ là tốt rồi.

“Được, vậy người nói đi.” Jung Yunho nhún nhún vai, nguyên nhân hần không phản đối là vì đối diện, Kim Jaejoong xấu hổ cười thẹn thùng rất mê người.

Shim Changmin “Ba” một tiếng mở quạt xếp, chậm rãi đong đưa nói: “Hoàng cữu phụ của ta có bớt ở đâu?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Kim Jaejoong ngay lập tức đỏ bừng mặt, việc này sao có thể hỏi! Jung Yunho dừng một chút rồi đáp không chút do dự: “Phía dưới xương bướm bên phải.” Đây là nơi mà lúc hần và cữu mảy mưa, hần thích hôn nhất, mỗi lần hôn là Jaejoong lại run rẩy một hồi.

Lời vừa nói ra, mặt Kim Jaejoong lại càng đỏ hơn, lặng lẽ kéo quần áo Shim Changmin trốn sau lưng hần.

Shim Changmin nhìn Kim Jaejoong sau lưng mình, cười càng vui vẻ: “Hoàng huynh, mời dùng tên người cùng Hoàng thúc phụ làm thơ, phải bày tỏ tấm lòng của người với Hoàng thúc phụ đó.”

Cái này thật sự làm khó người ta, Hoàng đế cũng không phải văn nhân suốt ngày thơ thẩn, muốn hần dùng tên làm thơ, hơn nữa còn trong thời gian ngắn như vậy, quả thực không khác gì việc bảy bước thành thơ.

Jung Yunho cau mày suy tư một lát, dân chúng cũng ngừng thở theo dõi hần, Kim Jaejoong cũng mặt đầy khẩn trương nhìn hần, vạn nhất hần không làm được thì phải làm sao? Hoàng đế không thể mất mặt trước nhiều người như vậy được!

Tuy vậy Jung Yunho không khiến người thất vọng, hần mở miệng nói: “Vừa văn vừa võ khắp thiên hạ, Mệnh mệnh trời đất chí biến sâu. Lúc sống chỉ biết cầu tri kỷ, trong tâm cô độc một nỗi sầu.”

(Hán Việt: Dẫn văn dẫn vũ thiên hạ thức, Hạo hạo thiên đại thương hải chí. Tại sinh bản yếu cầu tri kỷ, Trung tâm độc lập nhất hà quỳnh.)

Cái này ngay cả Shim Changmin cũng á khẩu không nói gì được, bài thơ này không chỉ bày tỏ ý chí luôn hướng về muôn dân trăm họ khắp thiên hạ, lại khẳng định tâm của hần với Jaejoong như một, còn có thể yêu cầu gì nữa?

“Hay!” Dân chúng xung quanh vỗ tay nhiệt liệt, điều này khiến cho Jung Yunho buồn bực một hồi —— Ta đâu phải làm kiêu, sao lại bị vây xem thế này... Shim Changmin người nhớ kỹ đây, lần sau đừng có mà rơi vào tay ra ()#

Kim Jaejoong nghe vậy, nhin không được cổ vũ, Yunho, làm tốt lắm!

Jung Yunho hỏi: “Được chưa??? Trẫm đón Hoàng hậu đi nha...”

“Đợi một chút.” Lần này đến lượt Park Yoochun ngăn hần, cười gian xảo, “Lần này phải xác định tình cảm của Hoàng tấu với Hoàng thượng nha...”

“Cái gì?” Jung Yunho cùng Kim Jaejoong trầm miệng một lời hỏi.

“Đúng vậy.” Park Yoochun gật gật đầu, cười vô cùng tươi: “Người đâu, bịt mắt Hoàng hậu lại ——”

“Làm gì vậy?” Jung Yunho vẻ mặt cảnh giác.

Shim Changmin bên cạnh vén tay áo lên nói: “Hoàng huynh đừng khẩn trương, chỉ là ba chúng ta vươn tay ra, Hoàng tấu chọn tay một người, nếu như chọn sai... Hoàng huynh phải bỏ tiền nha, thế nào?”

Lúc này đương nhiên không thể nói không được, nhiều dân chúng vây xem như vậy, Jung Yunho đành phải chấp nhận.

Kim Jaejoong rất hưng phấn, làm động tác cố gắng lên với Jung Yunho: “Yunho, ta nhất định sẽ chọn đúng người!” Nói xong liền để người bịt mắt cậu. Một tỷ nữ dẫn cậu đi sờ tay ba người, Kim Jaejoong sờ một tay, rõ ràng xúc cảm không giống, ghét bỏ nói: “Cả tay dính dính, nhất định là Changmin vừa mới ăn vụng, thật đáng ghét, đại hôn của hoàng thúc mà người không thể nhịn một chút sao!”

Mọi người nghe xong liền nhịn không được cười vang.

Sau đó cậu sờ được một bàn tay khớp xương rõ ràng, nhưng cảm giác lại không giống, nhất là lúc cậu sờ ngón giữa tay phải lại càng khác biệt: “Ngay cả vết chai cũng không có, nhất định là Park Yoochun mười ngón không dính nước!! Hừ!” Nói xong, cậu hưng hăng hất tay Park Yoochun ra, khiến cho Park Yoochun uất ức liếc Shim Changmin một cái.

Cuối cùng cậu vui vẻ cầm tay người thứ ba, nhưng cậu đột nhiên lại mạnh mẽ hất ra: “Người không phải Yunnie!”

Bên tai cậu vang lên giọng Jung Yunho: “Sao lại không phải ta?”

Kim Jaejoong cong khoe môi cười cười, tự tin nói: “Tay Yunho xương khớp rõ ràng, mười ngón thon dài, vì phê tấu chương mà ngón giữa tay phải đã tạo thành hai vết chai rất rõ, ngón áp út tay phải, chỗ khớp xương thứ hai cũng có một vết chai, là vì lúc còn bé leo cây cùng ta bị gai đâm, không nhổ kịp mà tạo thành...” Cậu quăng miếng vải đen bịt mắt, phát hiện người trước mắt quả nhiên không phải Yunho mà là Junsu!

Hai mắt cậu sáng rực nhìn Jung Yunho: “Chi tiết nhỏ như vậy, ta cũng toàn bộ ghi tạc trong lòng...”

Jung Yunho mặc kệ đám người đang vây xem, cảm động vươn tay định cầm tay Kim Jaejoong lại bị Shim Changmin ngăn cản, vì vậy rốt cuộc không thể nhịn được nữa:

“Shim Changmin, người đủ rồi đấy, người còn ngăn cản trăm nữa trăm bóp chết người đây có tin ko ——” Nói xong nhảy tới cấu véo Shim Changmin, phải biết rằng hắn đợi ngày này đã bao nhiêu năm, vậy mà sống chết ngăn không cho hắn đón người!

“Ah —— Cứu mạng với, mưu sát cháu trai ruột rồi...”

“Hoàng thượng, thỉnh tự trọng ——”

===== HOÀN =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yunjae-fanfic-hoang-thuong-thinh-tu-trong>